

Гимназијски гласник

Лист ученика Шабачке гимназије

Јануар 2012.

Година XVI

Број 17

ПЕТ ГОДИНА ГИМНАЗИЈСКОГ АТЕЉЕА

Последњег викенда маја 2011. у просторијама Шабачке гимназије отворен је Пети, јубиларни Гимназијски атеље. Учесници су били: **Марија Драгојловић, Маја Мирковић, Јасмина Љубисављевић, Радован Миразовић, Петар Гајић, Брана Николић и Душан Нешковић.** Поред сликања и дружења, сликари су и размењивали искуства.

Овогодишњи атеље обележиле су и пратеће манифестације. Мала радионица **Драгане Малишић Марковић**, љубитеља уметности и пријатеља Шабачке гимназије, заинтересованима је пружила могућност упознавања рада са вуном. Документарни филм о Гимназијском атељеу забележио је и подсетио на досадашње активности. **Радован Миразовић**, сликар и историчар уметности, одржао је предавање на тему: Атељеи шабачких просветних установа.

Слике Петог гимназијског атељеа придружене су сталној поставци на Дан школе, 8. новембра. **Надежда Пантелић**, професорка ликовне културе у Шабачкој гимназији, на Дан школе отворила је Сталну поставку

Гимназијског атељеа.

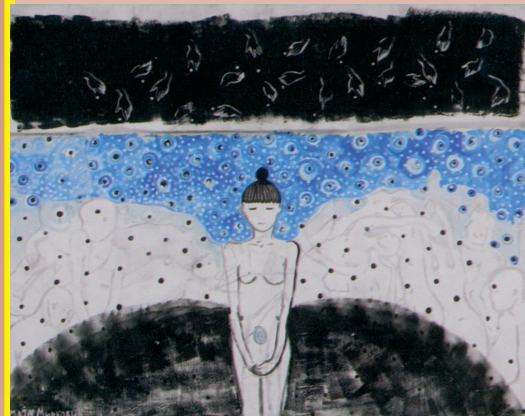
Радован Миразовић

Душан Нешковић

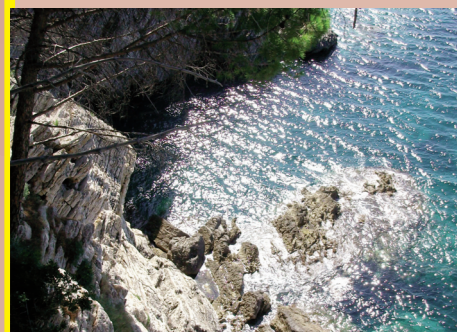
Петар Гајић

Маја Мирковић

Марија Драгојловић

Виолета Костадиновић

Јасмина Ћокић Јовановић

Биљана Дробњак

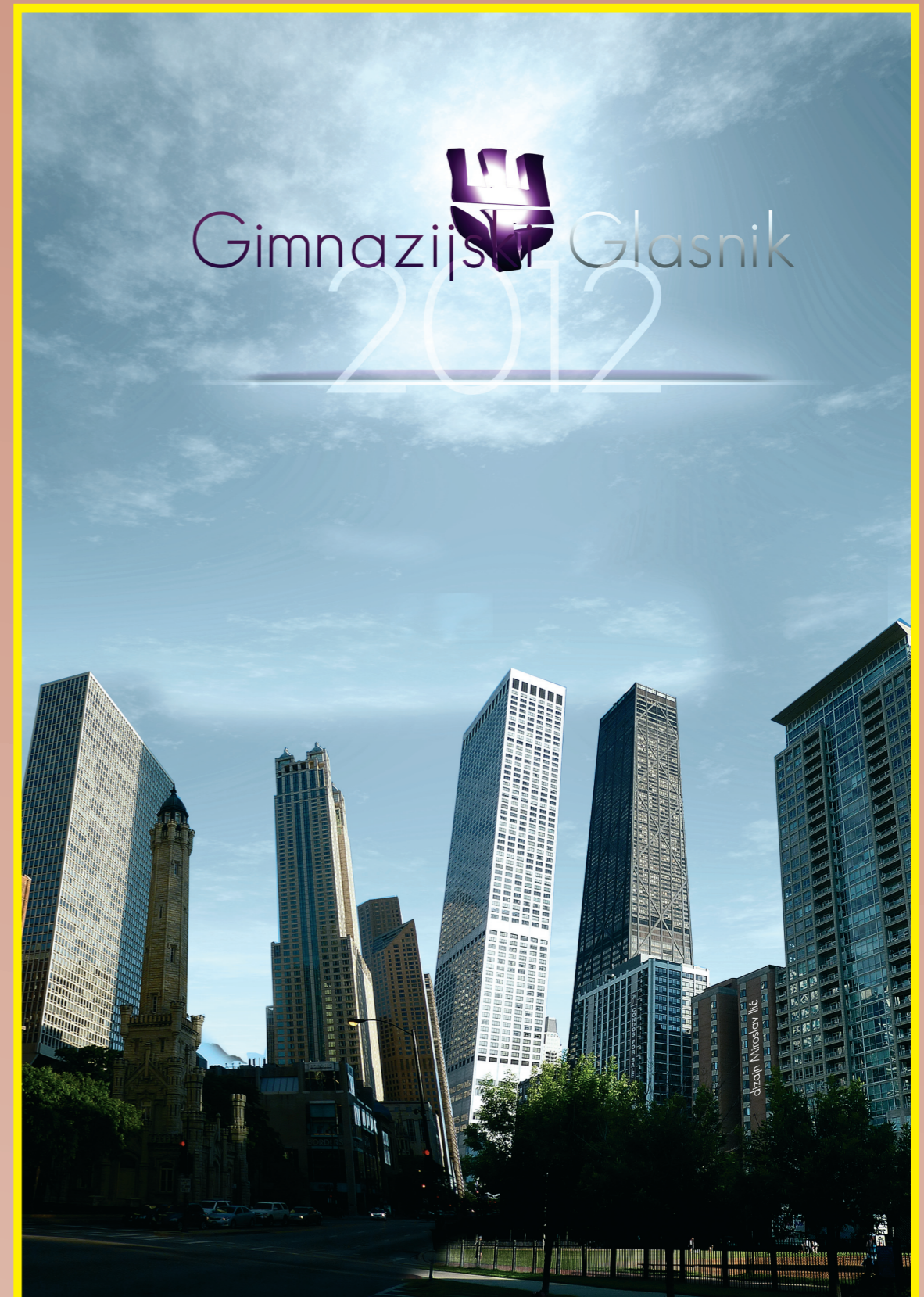
ПРОФЕСОРСКИ „ПЕЈЗАЖИ“

Фотографије професора Шабачке гимназије у част 174. годишњице Школе

Професори Шабачке гимназије **Биљана Дробњак, Виолета Костадиновић, Јасмина Ћокић Јовановић, Љиљана Јовић Фреј, Милена Спасојевић и Момир Ђорђевић** изложили су у галерији Културног центра у Шапцу своје фотографије, под заједничким насловом „Пејзажи“.

Изложбу је, 16. новембра, отворила **Соња Петровић**, кустос галерије.

Јелена Симеуновић,

БЕСЕДА НА ДАН ШКОЛЕ

Највреднији домет – ученици и професори

Ако би требало одабрати шта је највредније након вишедеценијског рада школе, то су њени ученици и професори – истакла директорка Шабачке гимназије Мирослава Ивановић, поздрављајући госте на прослави Дана школе

Отварајући свечаност којом је на Дан школе Шабачка гимназија обележила 174 године рада, директорка Гимназије **Мирослава Ивановић**, између осталог је истакла:

„Овај, за нашу школу изузетно значајан датум, прилика је за подсећање на минута времена, али и тренутак кад се сумирају недавно остварени резултати и планира којим ће путем школа ићи у будућности. Богата и дуга традиција не може се представити и сажети у неколико реченица. Набрајање значајних догађаја и остварених резултата незахвалан је и тежак посао. Ипак, ако би требало одабрати шта је највредније што је школа након вишедеценијског рада дала, то су, без сумње, њени ученици и професори.

Неки ученици Шабачке гимназије нашли су заслужено место у уџбеницима, енциклопедијама, историјама књижевности. Многе школе и институције културе широм Србије данас носе име бивших ђака наше школе. Знатно дужи списак је оних које историја није забележила, али су из ове школе изашли као образовани, честити људи спремни за даље стицање знања и остваривање врхунских професионалних резултата. Захвални смо им што нису заборавили где су стекли најважнија знања и што својим успехом истовремено говоре и о

успесима Шабачке гимназије, њеном духу и традицији.

Вечерашња Академија посвећена је двојци писаца – Лазу Лазаревићу и Станиславу Винаверу, некадашњим ученицима Шабачке гимназије. Ове године навршава се 160 година од рођења Лазе Лазаревића и 120

Директорка Шабачке гимназије поздравља госте

година од Винаверовог рођења. Програм посвећен двојци великана заправо је симболична захвалница онима који су поникли у Шабачкој гимназији, а касније вишеструко допринели развоју културе, науке, образовања, у родном граду, али и оним који су оставили трага на културној мапи целе Србије.

Осим ученика, дух и атмосфера једне школе у великој мери чине и њени професори. Част ми је да поздравим колеге, дугогодишње професоре наше школе, који су ове године отишли у пензију. **Љиљана Фреј**, професор биологије, **Снежана Анђић** и **Мирослав Јовановић**, професори

српског језика и књижевности, задужили су школу својим радом и залагањем. Верујем да ће се многи ђаци својих школских дана сећати баш по томе што су знања, али и неке животне лекције, научили од ових професора.

Ипак, свечаности нису само време подсећања на традицију и постигнућа. Обавеза свих нас је да Гимназија и даље буде постојан и снажан стуб просвете и културе, да у њене клупе и даље седају најбољи свршени основци и да овде, захваљујући знању и залагању професора, стекну адекватна знања која ће им отворити пут ка жељеном факултету и будућој професији.“

Програм свечаности за Дан школе извели су ученици које су припремили професори **Снежана Корнарос**, **Живка Јовановић** и **Надежда Пантелић**.

Детаљ из програма

Гимназијски гласник – Лист ученика Шабачке гимназије. Уређује редакција: Нађа Нинковић, III₄, Бранко Ранковић, IV₇, Ивана Роксандић, IV₇, Ивана Глишић, IV₇, Маја Глигорић, IV₇, Александар Корнарос, III₇, Сара Михајловић, II₁, Јелена Симеуновић, II₂, Кристина Марковић, I₇, Александра Ђокић, III₇, Наталија Савић, III₁, Тијана Ђерић, III₄, Дајана Лазаревић, IV₁, Тамара Бастаја, IV₁, Милица Макевић, IV₇, Милош Гајић, II₄, Филип Лукић, IV₇, Тамара Мијатовић, I₇, Тамара Говорчиновић, I₇, Предраг Кузмановић, IV₅, Татјана Илић, проф. Директор Мирослава Ивановић, проф. Вињете Биљана Дробњак, проф. Корице Мирослав Илић. Штампана „Графика“ – Шабац. Компјутерска типографија Веселин Крстић.

СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА

Размишљање о сопственом језику

Ученици извели рецитал текстова уметничке књижевности

У Шабачкој гимназији је поводом прославе Светог Саве изведен адекватан програм. Након отпеване светосавске химне, поломљен је славски колач, а гостима је добродошлицу пожелела **Мирослава Ивановић**, директор школе. Рецитал којим је свечаност настављена, састојао се од текстова уметничке књижевности. Намера аутора програма била је да покаже да је рад светог Саве и данас неисцрпна инспирација наших најпознатијих писаца, а лажмотив програма било је размишљање о сопственом језику и неопходности његовог очувања.

Програм су припремили професори **Катарина Бугарчић**, **Мирослав Јопвановић** и **Биљана**

За време програма на Дан школе

Симеуновић, а извели су га ученици **Данијела Митровић**, **Смиљана Михаиловић**, **Ђина Весић**, **Јована Пантић**, **Андреја Петровић**

и **Никола Мркоњић**, уз техничку подршку **Луке Савића** и **Бранимира Васиљковића**.

Катарина Бугарчић, проф.

ШТА КАЖУ УЧЕСНИЦИ У ПРЕДСТАВИ НА ДАН ШКОЛЕ

Задовољни и публика и извођачи

Представа изведена на Дан школе изазвала је одушевљење публике; добро мишљење делили су и професори и ученици. Кад су се утисци слегли, разговарали смо са извођачима, ученицима који су уложили своје време и труд да би на сцени све изгледало онако како 174. годишњици Гимназије доликује. Наши саговорници били су: **Милана Моравчевић**, III₃, **Ивана Исаиловић** III₃, **Тијана Ђерић** III₄ и **Василије Тадић** III₄.

• **Одакле идеја за учешће у представи?**

Милана: У основној школи сам већ учествовала у школским представама, тако да сам пристала кад ме је професорка питала.

Ивана: Бавим се глумом пет година, волим сценске наступе, учествовање у ваншколским активностима. Ова представа је само још једна од њих.

Василије: Професорка Корнарос ме је питала да ли желим да учествујем у приредби. Пошто нисам учествовао у сличним догађајима, помислио сам да је то супер идеја.

• **Колико вам се свидео тимски рад који извођење једне представе захтева?**

Ивана: Сматрам да је екипа која је иза сцене веома битна за целокупно функционисање извођења представе. Наша је била сјајна.

Василије: Тимски рад је најзаслужнији што је представа успела.

• **Да ли вам се свидела тема представе?**

Тијана: Сама тема представе је била класична, али је концепт био врло креативно осмишљен.

Милана: Да су ученици организовали, то би било много другачије, слободније. Пошто је била годишњица Станиславу Винаверу и Лази Лазаревићу, професорка је одлично одговорила на ту тему.

• **Да ли вам је било тешко да се уживите у лик који тумачите?**

Милана: Искрено, не. Мона Лиза је јако комичан лик и свиђа ми се што много драми. И свидело ми се што моја улога захтева да паднем у несвест.

Ивана: Још као мала кренула сам на глуму, тако да ми сада уопште не представља проблем да се уживим у неку другу ја. То је један од мојих највећих изазова.

• **Да ли су ваши професори имали разумевања за ваше изостајање са наставе због проба?**

Милана: Наравно, нико нам није приговарао и сви су дошли да нас гледају.

• **Коментари публике?**

Тијана: Сви смо били задовољни извођењем, јер је и поред бројних обавеза које је требало да испунимо све прошло у најбољем реду. Посебно нас је одушевила реакција публике. Био је присутан велики број професора и пријатно су ме изненадили својим похвалама.

• **Да ли сте ви задовољни представом?**

Милана: Да. Предложили смо професорки да организује драмску секцију, јер желимо да спремамо комедију.

Василије: Веома бих волео да поновим нешто овакво.

Ивана: Једном сте млади и једном вам нешто приличи, а нешто не. Затворите очи, скупите храброст и само реците – да.

Нађа Нинковић, III₄

НАГРАДНИ КОНКУРС ЗА НЕОБЈАВЉЕНУ ПЕСМУ И КРАТКУ ПРИЧУ

Победници „Кључ“ и „Писма“

Међу тридесет две песме и и тридесет седам кратких прича најбољи радови Бранка Ранковића (песма „Кључ“) и Софије Алексић (прича „Писмо“)

Ове године по први пут у Шабачкој гимназији расписани су наградни конкурси за најбољу необјављену кратку причу и најбољу необјављену песму. Одзив ученика је био на завидном нивоу, наине, стигле су тридесет две песме и тридесет седам кратких прича, које су према пропозицијама конкурса и одлуком Школског одбора биле заведене под шифром у затвореним ковертама.

Жири за најбољу необјављену песму ученика Шабачке гимназије чинили су професори Школе мр **Веселинка Пајић**, мр **Катарина Бугарчић** и професор Београдског универзитета др **Бошко Сувајић**. Одлуком већине у поменутом жирију за најбољу песму на овогодишњем Наградном конкурс ученика Шабачке гимназије проглашена је песма „Кључ“ (шифра „Нирвана“).

У образложењу жирија истиче се да у песми „Кључ“ постоји „креативно трансформисање слике света у поетску фикцију. Већ сам наслов, а поетика наслова је драгоценост за разумевање уметничког дела, поставља перспективу загонетања и трагања, што је примерено узрасту ученика... Из песме се, пажљивим читањем, може наслути инспиративно представљање младалачких немира и трагања, као и солидно коришћење песничке технике.“

Аутор песме „Кључ“ је ученик одељења IV₇, **Бранко Ранковић**.

Посебно се похваљују аутори песама: „Веруј ми“ (шифра „Бен Тен“) – ученица II₂, **Катарина Рувидић** и „Ко сам ја“ (шифра „Виолина“) – поново победник конкурса, ученик IV₇, **Бранко Ранковић**.

Жири за најбољу необјављену кратку причу у саставу: професори Шабачке гимназије **Мирјана Јевтић** и **Сузана Живковић** и професор Београдског универзитета **Михаило Пантић**, прогласили су причу „Писма“ (шифра „Поштар“) најбољом.

Прича „Писма“ се издвојила зато што је „језички врло необична и у том смислу изненађујућа прича јер се користи колоквијалним некњижевним идиомом и епистоларном формом. То чини на духовит начин, из те приче виде се и опште, менталитетске и појединачне, карактерне црте ликова. При том, она успева да обухвати дужи временски ток радње, што је у краткој причи прилично тешко спровести на уверљив начин.“

Аутор приче „Писма“ је ученица одељења IV₇, **Софија Алексић**.

Жири похваљује приче „Оно нешто“ (шифра „3650“) и „Прича о господину Б,“ (шифра „Тристан“).

Аутори тих прича су: ученик одељења III₁, **Огњен Вешћ** и ученица III₃, **Милица Петровић**.

Посебно захваљујемо спонзорима оба наградна конкурса: „Фармакому М.Б.“ и „Дунав осигурању“ из Шапца и „Глобексу“ из Мајура.

У посебној публикацији, „Гимназијске свеске“ број 4 биће објављени најуспешнији радови са овог конкурса. Да заголицамо вашу читалачку пажњу, представљамо вам награђену песму „Кључ“ Бранка Ранковића, сада већ одличног студента књижевности у Новом Саду.

Сузана Живковић, проф.

Бранко Ранковић**КЉУЧ**

*Рашири руке. Пажљиво гледај.
Поздрави смехом јутро у граду.
Осети звуке. Види где ветар
сањивим мехом вршља по саду.*

*Пишом своја помилију поља.
Чекају нови пошеви повоји.
Врати су двоја. Прођи кроз боља.
Тамо су снови у твојој боји.*

*Осети блистав осмех на месту
неком далеком, а и у себи.
Мађија чисти. Осети песму
писану једном и само теби.*

*Осети људе. Гледај кад сневе
њихове кваре похови тешики.
Зашто се тврде да нају нове
поразе старе. Зар нису смешни?*

*Осети снажни мирис кад ноћи
лећне се такну улица врелих.
Као на стражи наше су очи.
Као по стаклу ходамо, смели.*

*Удахни јако. Цео свет наш је.
Наше је данас и свако сутра.
Је ли баш тако? Прекрајка баш
је
и вечности за нас и наша јутра.*

*Не дај да часне животи у реби,
поути што кривуда куд видик
стиже
и чим се распе роса, полетти!
Мађија свуда. И већ си ближе.*

*Дохвати срећу, поентиу крајњу!
Знаш ли да корак дели те само?
Ма, много већу ти кријеш тајну!
Начини корак и већ си тамо.*

С ПОБЕДНИЦИМА КОНКУРСА ЗА НЕОБЈАВЉЕНУ ПЕСМУ И КРАТКУ ПРИЧУ

Признање и подстрек

Ове године у Шабачкој гимназији одржан је конкурс за најбољу песму и кратку причу. Добитници су ученици IV₇. **Бранко Ранковић**, млади песник и будући студент књижевности, добио је награду за песму „Кључ“. Награду за најбољу кратку причу однела је одлична ученица **Софија Алексић** с причом „Писма“.

Светосавска награда као посебно признање за истицање у ваннаставним активносима и постигнуте резултате током школовања, додељена је **Андрији Петровићу**, такође ученику IV₇.

Награде су биле повод за разговор са Софијом и Бранком.

**Софија:
ПИШЕМ ОД
ОСНОВНЕ
ШКОЛЕ**

Софија, да ли се, иначе, бавиш писањем?

– Књижевност волим, не само да читам и истражујем већ и да пишем. Бавим се писањем још од основне школе. Углавном су то прозни текстови, или чланци за школске новине.

Да ли си била изненађена што си баш ти освојила награду?

– Иако сам веровала у себе и очекивала неку награду на овом наградном конкурс, ипак сам се веома изненадила када ми је професор Мирослав Јовановић јавио да је баш моја прича победила. Много ученика је послало своје радове, конкуренција је била велика, није било лако написати нешто различито и јединствено.

Шта ти награда за тебе представља?

– Подстрек да наставим даље да пишем, да ипак постоји неко ко ће то приметити и наградити. Сигурно је да ми је ова награда дала и неку додатну врсту самопоуздања. Награда коју сам ја освојила била је лаптоп и то ће

ми сигурно користити у наставку школовања.

Која је тема приче?

– Живот у једном посавтоа-манвском месту шездесетих година прошлог века, приказан кроз писма војника Светомира Лековића и његове сестре.

Како си дошла на идеју за тако необичну причу?

– Инспирацију сам пронашла у старим писмима мог покојног деде Жарка Алексића и његовим причама из живота. Хвала и мом тати који ми је све то пренео.

Како је публика реаговала на твоју причу?

– Прича је прочитана на Светосавској академији. По аплаузу и критикама које сам добила видим да се публици свидела због духовитих и необичних делова. Као и жирију, и публици се свидела употреба старих, помало заборављених израза.

**Бранко:
БИО САМ
СИГУРАН
ДА ЋУ
ПОБЕДИТИ**

С обзиром на то да се иначе бавиш писањем песама, да ли си сматрао да си у предности у односу на остале?

– Јесам. Заправо, био сам сигуран да ћу да победим.

Послао си више песама. Да ли си очекивао да ће баш „Кључ“ победити?

– Мислио сам и да знам која ће да победи, међутим мој фаворит није стигао даље од првих шест.

Колико ти је битна ова награда?

Ова награда је прво признање мог песничког рада и у том контексту је јако битна. Озбиљан и објективан жири, као још један тест за моје песме, такође доприноси њеном значају.

Каг си почео да се бавиш писањем?

Бавим се писањем око три године, али то није редовно писање. Пишем само кад морам, јер је много тешко. Прича је почела чудно...Почео сам да пишем под утицајем хип-хопа, али оног доброг, не овог бесмисленог који сад слушају. То је добро, али кад проба да се примени на поезију, не даје претерано добре резултате... Бар не кад си почетник.

И тако, неко време ми песме нису имале форму, и, у добром делу, смисао. Онда сам у трећој години средње покушао да напишем љубавну песму (не знам шта ми би) која је у стиху... Не знам, некако ми је природније изгледало да рецитијем.

И тако се закотрљало... Прве песме су биле лоше, али сам их у воду бацао, као што се ради и са првим штенцима, усталом. Од тада ми се стил временом и вежбом побољшава и свака нова песма коју напишем изгледа ми као једина добра песма у мом дотадашњем раду.

Да ли се узледаш на неког писника?

– Да. На оне који пишу добре песме. Али морају да буду јако добре. Песник који до мене дефинитивно највише допире и у чијим песмама сада далеко највише уживам је Ђорђе Балашевић. Обрађујемо сличне теме, само што једном од нас то мало боље иде.

Да ли намераваш ускоро да објавиш збирку песама?

Бранкова награда се додељује песнику млађем од 29 година за прву издату збирку поезије, тако да збирку сигурно очекујем у наредних десет година.

**Ивана Роксандић, IV₇
Ивана Глишић, IV₇
Маја Глигорић, IV₇**

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

МЕЂУНАРОДНИ ДАН ТОЛЕРАНЦИЈЕ

Ученици шабачких школа о толеранцији и ненасиљу

У Културном центру у Шапцу, 16. новембра 2011. године, обележен је Међународни дан толеранције. За ученике свих основних и средњих школа (четири ученика из сваке школе) са територије града Шапца, вршњачки едукатори су одржали две радионице (у терминима од 11 и од 12 сати) „О толеранцији и ненасиљу“.

Наталија Поповић и **Катарина Станковић**, ученице првог разреда Шабачке гимназије природног смера су 1. и 2. октобра 2011. године прошле обуку на семинару у Београду, који је реализован у оквиру пројекта „О толеранцији и ненасиљу“, у који је Шабачка гимназија укључена, као једина школа из Мачванског округа (пројекат реализују Удружење за Уједињене

нације Србије и Министарство омладине и спорта). Остали ученици едукатори су: **Данаја Корнарос** и **Аника Вуковић**, ученице седмог разреда Основне школе „Николај Велимировић“ – Шабац; **Сара Цветковић**, **Милена Туцић**,

Маријана Иљић, **Барбара Барац**, **Марија Иванковић** и **Јелена Арсић**, ученице првог разреда Шабачке гимназије; **Ана Гемовић**, **Анђела Павловић** и **Катарина Стајчић**, други разред, **Данило Станчевић**,

трећи разред и **Никола Шешкић**, четврти разред Шабачке гимназије.

Радионице су осмишљене тако да им је основни циљ подизање нивоа свести и знања о важности поштовања вредности толеранције, подстицање личног доприноса превенцији насиља и афирмацији културе мира у локалној заједници. Сарадници ментору Клуба за Уједињене нације у Шабачкој гимназији, **Биљани Дробњак**, у осмишљавању и реализацији радионица били су: **Мирјана Поповић**,

педагог (Основна школа „Николај Велимировић“) и **Никола Ковачевић**, вероучитељ (Основна школа „Лаза Лазаревић“ и Школа за уметничке занате.

Биљана Дробњак, педагог

Традиционалним почетком у 16 часова и 55 минута одржан је концерт Хора 66 девојака, у петак, 23. децембра 2011. године. Сала Шабачког позоришта била је премала за многобројне посетиоце који су се окупили да

КОНЦЕРТ ХОРА 66 ДЕВОЈАКА 48. година хорске чаролије

прославе 48. рођендан овог хора и уживају у чарима врхунске полифоније под диригентском палицом Бранка Ђурковића, оснивача Хора.

Хор је ове године одржао концерт у спомен преминулом др Здравку Ђурковићу. Програм је обухватао композиције духовне музике. *Тебе њојем, Гласом мојим, Оче наш...* Уз пратњу мушког хора „Невен“ отпевали су још неколико композиција српске изворне музике. Дечји хор „ВиВа“, којим је дириговала др Милена Ђурковић Пантелић, представио се са неколико композиција дечје музике.

Овацијом публике поздрављен је гост вечери, Милош Гашић, као и вокали групе „Балканика“: Ивана Спре-

мић, Наташа и Катарина Пантелић. Програм су водили Петар Лазић и Катарина Митровић, а клавирска пратња је поверена Милени Ђурковић Пантелић и Јелени Ђурковић Драгићевић. Целокупном утиску допринело је и Шабачко певачко друштво, које ове године слави 146 година од оснивања, после Првог београдског певачког друштва, најстарије у Србији.

Једночасовни програм завршен је позивом за следећу године, у исто време и на истом месту.

Александар Корнарос, III

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

УТИСЦИ СА ПРЕЗЕНТАЦИЈЕ ЕУИЦ

Европска унија – да или не

У подељеним мишљењима гимназијалаца о потреби уласка у Европску унију преовлађује негативан став према придруживању

Почетком септембра у библиотеци Шабачке гимназије одржано је предавање о сврси Инфо-центра Европске уније. Презентацију су пратили ученици и заинтересовани професори. Центар је отворен у мају, у Београду, са циљем да грађанима Србије пружи што више информација о Европској унији.

Презентатори, који се нису представили (потреба за скривањем идентитета?) најпре су објаснили шта је то Европска унија, колико има чланова, чиме се бави. Затим су изнели податке да је Инфо-центар Европске уније организација која има транспарентну политику, а најбитнији задатак му је да информише грађане о релевантним чињеницама везаним за Европску унију. Неке од активности су и организовање посета школама или организовање пројекција филмова, којима обавезно присуствује и неки од делегата Уније.

Међу гимназијалцима је било доста заинтересованих, који су постављали директна питања, од којих су најзначајнија била: „У чему ће Србија помоћи Европској унији?!“ и „Шта Србија губи уласком у Заједницу?“ Презентатори су покушали да одговоре на ова питања, са акцентом на позитивну страну, али ученици нису нимало позитивно реаговали. Напротив, имали су изразито негативан став и о Унији и о придруживању. Желели су да добију реалну слику, да виде добру и лошу страну. У неким моментима

предавања тон посетилаца био је знатно повишен и прелазио границе пристојности, па су питања ученика прерасла у напад. Презентатори су изнели прошлогодишње статистичке податке, према којима се 60 % грађана Србије позитивно изјаснило о жељи и потреби да се уђе у Европску унију, али су их ученици дочекали податком да је ове године тај број опао чак испод 50 %.

Школско звоно је презентацију оставило недореченом. Зато, ако желите да сазнате више о Европској унији, о томе шта Србија добија чланством, зашто су интеграције важне и шта оне значе за грађане Србије, какав је стандард у земљама чланицама, остају вам сајтови: Инфо центра www.euinfo.rs и делегације Европске уније у Републици Србији www.europa.rs.

Сара Михајловић, П₁

НАРОДНИ МУЗЕЈ У ШАПЦУ

Октобарски салон – 55. пут

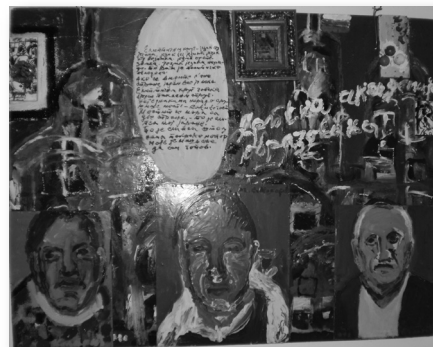

Годишња смотра ликовног стваралаштва, Педесет пети октобарски салон, отворен је 13. октобра у шабачком Народном музеју. Од 175 радова 125 уметника, колико је пријављено, Жири у саставу: сликарка **Симонида Радоњић**, председник, **Слободан Пеладић**, председник Удружења ликовних стваралаца Шапца и **Тајгана Марковић**, виши кустос Народног музеја, одабрао је за излагање 82 рада 77 уметника и доделио четири награде Салона

За најбољу слику жири је одабрао рад **Маје Ердџанин**, академске сликарке из Новог Сада. Најбоља графика је рад

Ранке Лучић, академске скикарке из Београда, а најбољу скулптуру изложила је вајарка **Сања Мирков** из Београда. Награда **Игор Белохлавец** за најбољег младог уметника додељена је **Драгиши Марковићу**, академском сликару из Шапца.

Изложбу је отворила **Јасминка Ристивојевић**, заменица градоначелника, а љубитељи уметности су ову поставку могли да посете до 13. новембра.

Јелена Симеуновић, П₂

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

ПУТЕВИ УМЕТНИКА

ОЧЕВИМ СТОПАМА

Улогом у филму „Монтевидео, бог те видео“ Шапчанка Нина Јанковић уврстила се међу значајне младе српске глумице

Валерија у филму *Монтевидео, бог те видео*, улоге у ТВ серијама *Сва тја равница*, *Цвајт лије на Балкану*, *Певај, брајте*, млада глумица Нина Јанковић, кћи глумца аматера Радушка Јанковића. Глума као породична традиција. Место: гардероба Шабачког позоришта. Време: непосредно пре репризу *Јовче*. Атмосфера: природна и опуштена...

Тренутно се појављујете или радите на серијама „Сва тја равница“, „Цвајт лије на Балкану“ и „Певај, брајте“. Можете ли да нам откријете неке детаље?

– У серији *Певај, брајте* тумачим улогу Беце, урбане девојке која живи у свом свету, студира пољску књижевност и малтретира дечка само зато што зна да јој је то дозвољено. У *Цвајт лије на Балкану* играм лик Ане, која је веома слична Валерији, мала и размажена богаташица. Улога Александре у серији *Сва тја равница* некако је најсличнија мени. То је девојка заљубљиве природе, која је, бринући о болесном брату, сазрела пре времена.

На сваком снимању је другачије. *Монтевидео* и *Певај, брајте* радила сам са сво-

јим другарима, док у серији *Сва тја равница* радим са старијим глумцима, где ми је главни партнер Гордан Кичић. На сваком снимању се доста шалимо, како на свој, тако и на рачун других.

Ове јесени сте дипломирали?

– Да, тачније, у септембру. Дипломска представа ми је *Маргарета сир. 89*, која ће се играти и у Шапцу.

Нина Јанковић и Анета Томашевић у представи „Јовча“ Шабачког позоришта

Како савладале прему прег представи?

– То се савлада временом. Трудим се да ми публика помогне. Обично кажем да су они ту због мене. Наравно, и ја због њих.

Шта кажете себи после прег предаве?

– После *Јовче* ме увек боли глава. Најчешће кажем „може боље“.

А где?

– Молим се само да не заборавим текст и да не заспим, пошто ми се то на пробама дешавало.

Како сте израли своју прву прегставу?

– Прву професионалну представу играла сам у Атељеу 212, на трећој години.

Са колико година сте уписали Факултет драмских уметности? Шта сте припремили за пријемни испити?

– Монологи Симониде у драми Милутина Бојића *Краљева јесен*, Миле Косте Трифковића и рецитацију *Светлости* изненада Боре Станковића. Примљена сам после четврте године, у другом покушају. *Шта препоручујете онима који желе да крену вашим стигама?*

– Препоручујем им да се добро спреме за испит а припреме започну годину дана раније. Нека читају разна дела јер ће једи-

но они сами осетити шта им лежи. И, наравно, нека се консултују са неким искуснијим.

Да ли сте нашли неку сличност између себе и девојке коју играете у прегстави „Јовча“?

– И ја сам, као Васка, веома везана за свог оца. Имамо ту количину љубави, али се не бране и друге љубави.

Ваша омиљена улога?

– Нека буде Валерија, пошто је то прва велика улога у којој сам се остварила.

**Кристина Марковић, I7
Јелена Симеуновић, II2**

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

ИНТЕРВЈУ

„Браћа Теофиловић
метафизички дар од бога“

Концерт браће Теофиловић 7. маја 2011. у Дому културе у Шапцу био је толико спектакуларан, иако пред мало верне публике, али како каже Ратко „Таман колико треба“, да су га завршавали чак три пута! Учинили су концерт духовним догађајем не само захваљујући непогрешивом тоналитету, него и духовитим и поучним причама из народа. Били су љубазни да одвоје време како би поразговарали са нама након концерта.

Колико дуго се бавите музиком уопште?

Од 1983. године. 7 година у хору и после тога активно смо почели да се бавимо истраживачким радом 1990. године. Тада почињу први радио снимци и професионално бављење музиком. Скоро 20 година активно певамо.

Да ли сте се од почетка бавили овом врстом музике?

Прво смо се бавили хорском музиком, али од почетка се бавимо тим истраживачким радом на неки начин, тј слушањем, преснимавањем, тражењем те поезије и мелодије.

Како сте дошли на идеју да обрађујете изворне народне песме?

То нас често људи питају, али морам све да вас разочарам и кажем да ми нисмо дошли на идеју, него смо то радили, и онда се то догодило! Нисмо ми планирали да ће нам то бити животни позив. То је у ствари избор начина живота – живот уз музику.

Нисмо их певали до сад, али свакако да планирамо да се позабавимо и њима у будућности.

Да ли вам је тешко да певате песме на сјајном српском језику?

Није, већ сам рекао да се то много вежба. То се ради свакодневно.

Пошто ваша музика у Србији нема баи светлу будућност, да ли је ваше бављење њоме у ствари порука свима нама да не одустијемо од својих снова?

Теофиловићи (у средини) са сарадницима Гимназијског гласника и Проф. Живком Јовановић

Да ли ви ову музику сматрате својим животом?

Наравно. Ми смо завршили неке друге школе и немамо ни дана академије. Али смо завршили основну и средњу музичку школу, тако да нисмо потпуно неупућени. (Смех)

Када сте одржали први концерт?

Не сећам се! (смех)

Како доживљавајте свој успех?

Неки кажу да је за успех потребно 20% талента, а остало је рад. По мени, успех је 100% рада, а таленат вас само издваја од других.

Нажалост, ни Србија нема будућност, као ни све што је добро у њој. Али отворена су та врата у свету, интересовање је доста веће. Музика у Србији је сада дошла до потпуне декаденције. Наша порука младима је – мање екрана, монитора, телевизора. Уживајте у животу и негујте праве вредности. Живите једним освешћеним животом, јер је то у овој земљи у данашње време доста ретко.

Интервју обавиле:
Нађа Нинковић, III₄
Александра Ђокић, III₇

КУЛТУРА СТАНУЈЕ КОД НАС И У НАМА

НОВА СЕЗОНА ШАБАЧКОГ ПОЗОРИШТА

Театар на правом путу

У правој ревији српских позоришта награда за најбољу додељена представи „Збогом, жохари“ Народног позоришта у Зрењанину

Нова сезона у Шабачком позоришту традиционално је почела ревијом представа *Театар на правом путу*, 1. октобра. Током шест дана смотре планирано је шест представа, од којих су два биле премијере Шабачког позоришта и четири представе гостујућих.

Свечано отварање сезоне 2011/2012. обележено је и отварањем ликовне галерије позоришта, *Малом репроектиивом* сликара **Радована Миразовића**. Награда *Борис Ковач*, за уметнички допринос шабачком позоришту додељена је глумцу **Владимиру Милојевићу**.

Исте вечери изведена је премијера драме *Јовча* Боре Станковића, у режији Југа Радивојевића. Награду за глумца вечери понео је **Зоран Карајић**, глумац и директор шабачког позоришта.

Другог октобра публици се представило Народно позориште *Тоша Јовановић* из Зрењанина адаптацијом *Баладе о Пишоњи и Жуџи*, под називом *Збогом, жохари*.

Глумци *Биџеф театра* насту-

пили су 3. октобра, комадом *Ја и ти*. Супервизор ове представе била је **Мирјана Карановић**.

Београдско драмско позориште приказало је наредне вечери драму *Животи је пред тобом*, у режији **Вељка Мићуновића**.

На завршној вечери *Театра*, шабачка Сцена *Маска* поздравила је публику премијером драме *Ивана Томашевића Пустии ме да сањам*, причом о последњој ноћи Лазе Лазаревића. Исте вечери, награда за најбољу представу *Ревиије* додељена је представи *Збогом, жохари* Народног позоришта у Зрењанину.

Титуле глумца вечери понели су **Зоран Карајић**, **Никола Ракочевић** и **Слободан Петрановић**.

Велику пажњу публике на отварању сезоне, нарочито њеног млађег дела, привукли су београдски глумци који су дошли да подрже Шапчанку **Нину Јанковић** на премијери *Јовче*.

Јелена Симеуновић, П₂
Кристина Марковић, I₇

БИЛИ СМО У ПОЗОРИШТУ

Алмодовар у театру

Ученици Шабачке гимназије у пратњи професорке Татјане Илић, 27. новембра 2011. посетили су Београдско драмско позориште и погледали представу „Све о мојој мајци“. Сценарио је написао Педро Алмодовар за филм који је потписао и као редитељ, а адаптацију за позориште је написао Семјуел Адамсон. Алмодоваров филм је добитник Оскара за најбољи страни филм, Златног глобуса у истој категорији и Златне палме за режију.

Окосницу радње представља трагање мајке Мануеле за давно изгубљеним оцем свога сина јединца после синовљеве смрти. Она из Мадрида одлази у Барселону не би ли пронашла одговор на питање које јој је савест наметнула, подстакнута дневничким записима свога сина. Тамо сусреће старе и нове пријатеље и кроз разне договштине поново проналази смисао свога и даје смисао њиховим животима.

Двочасовно извођење је изузетно динамично и визуелно изванредно осмишљено, те брзим смењивањем сцена чини се да представа траје знатно краће. Обиље хумора (за то је заслужан Данијел Сич) свему даје живост и алмодоварску луцидност.

Ово је била прилика за све да виде врхунску уметност глуме Весне Чипчић, Љубинке Кларић и бившег ђака Шабачке гимназије Иване Николић. Представа коју је Алмодовар посветио „свим глумицама које су глумиле глумице, свим мушкарцима који су глумили жене и свим људима који жуде за мајчинством“ је оставила врло снажан утисак на све. Надамо се да ће бити прилике да шабачки гимназијалци погледају још неку представу у Београду ове сезоне.

Александар Карнарос, I₇

Радован Миразовић: Посета Мине Караџић и Лујзе Кар, у лето 1850.

ГИМНАЗИЈАЛЦИ НА ЧИВИЈАШКОМ КАРНЕВАЛУ

Краљевић, просјак и сватови

Пред сам крај лета, кад се дани проводе у необичној еуфорији због почетка нове школске године и нових, стално присутних школских обавеза, почео је и пажњу заокупио 13. вашар хумора и сатире – Чивијада. Почела је 15. а завршила се 17. септембра.

На карневалу приређеном у оквиру Чивијаде учествовало је седамдесет група из десет земаља. Неке од њих биле су награђиване на европским карневалима. Групама и групицама на карневалу прикључила се и наша, школска група, са двадесет чланова.

Под будном пажњом професорке Наде Пантелић оформљена је дружина која представља средњовековно друштво. Уз доста креативности, како професоркине, тако и ученичке, направљени су привлачни костими и реквизити, да би се што верније дочарало средњовековно друштво Србије. Били су ту краљ, краљица, племкиње, племићи, визетови, мобах, поп,

видарка, млада, младожења и њихови сватови, трговци и сељаци, који су покушали да остваре понеку добру трговину. А где је трговина ту је и новац, а где има новца има и просјака. Част да представи типичног средњовековног просјака, у ритама, полубосог, повезаног прљвом марамом, на четрдесет и нешто степени, припала је ауторки овог текста, што није било нимало лако, узимајући у обзир све наведене чиниоце. Храмала сам, кукала, тражила „који динар“ током целе шетње кроз град. Успела сам при томе и да се добро забавим, нашалим са публиком и случајним пролазницима и, динар по динар, испросим 124 динара.

Било је много публике, намерника и случајних пролазника. Сви су застајали да одгледају чудну, маскирану скупину.

Остварена су многа познанства, како са људима из Србије, тако и са посетиоцима из иностранства. То није био крај упознавању јер је наша јединствена група позвана да у фебруару гостује у Словенији.

Карневал и Чивијада су догађаји вредни пажње, ново искуство, прилика за упознавање нових људи, добар провод, а – можеш нешто и да зарадиш.

Наталија Савић, III

Краљ, краљица, племство...

Шампителијада, крчкање, фотографија...

Осим великог, одржан је и дечји карневал, у којем су учешће и уживање нашли ученици основних школа. На програму је била и „шампителијада“ – такмичење у брзом једењу шампита.

Организовано је и „крчкање“ – спремање котлића на Старом граду, изложба фотографија у Културном центру, као и утакмице у малом фудбалу.

Ђ. Л.

Сликари и „Дракуле“

На овом карневалу угостила сам две групе. Прву су чинили сликари из Ковачице, који су своја уметничка дела представљали у Јевремовој улици, а другу „Дракуле“ из Румуније, које су плашиле, чак и изазвале плаче међу децом у Публици. оригинални костими наишли су на чеп пријем Шапчана. Убрзо, били су прихваћени и многи су пожелели да се сликају с њима.

Е. Т.

Умор али и искуство

За украшавање града, ношење бројева испред група и њихово вођење били су задужени волонтери. Другарица и ја предводиле смо групу из Бугарске. После два дана биле смо врло уморне и исцрпљене, али искуство које смо стекле и људи које смо упознале учинили су да то постане нешто што никад нећемо заборавити.

Т.Б.

Детаљ са карневала

IV-2 као хакуна матата

Кристина Пуљевић Душача. Кика је увек расположена, што исказује својим веселим одевним комбинацијама јарких боја. Увек са препознатљивим осмехом на лицу, никад нервозна.„Па ја реко’, кад већ нисам ништа учила, дај бар нокте да налакирам!“

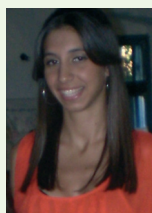

Ивана Петровић (правна плавуша). Не, то није зебрати Сунђер Боб са наочарима – то је наша Ивана. Врло речита девојчица са карактеристичним чуперком на глави, живахна и весела. У будућности ће нам махати са неке грчке јахте, у зебра костиму, наравно.

Александра Станић Сака. Она је наш будући рели возач. У слободно време ужива у серенадама. Ако није купила неку нову стварчицу, излазак пада у воду. Највећу инспирацију има на музичком. Боју косе мења с годишњим добима.

Марија Марјановић Мара. Увек насмејана, уметнички настројена, велики обожавалац house музике, коктела и Јанка Типсаревиха (посебно његових леђа). Омиљена реч јој је casual. Мислима је још увек у Италији.

Вања Поповић Бубс. Омиљена снајка IV-4, наша манекенка. Ако је везала косу, знајте да нешто озбиљно није у реду. Особа са највише

Хакуна м је реч из свахили језика, а означава живот без правила, одговорности и брига, једноставно афричко хедонистичко начело. По њој живе (или бар тврде да живе), припадници одељења IV-2!

стила у одељењу, која у исто време уредно испуњава школске обавезе. Све што се каже може се схватити буквално и на Вањин начин.

Ивана Недељковић (‘Ајде чешкајме). Наша плавушица плавозелених очију са жутим детаљима. Остаће дефинитивно запамћена по својој умиљатости. Извући ће вас из највеће депресије за тили час. Велики љубитељ хране. Ако имате нешто за појести, слободно позовите Икицу.

Кристина Глишић Крис. Већ дуго у хармоничном и срећном „браку“. На први поглед тиха и повучена, али када је упознате, врло брзо промените мишљење. Без длаке на језику, увек ће вам рећи оно шта мисли.

Никола Шешкић (fashionista). Он је живи доказ да ум царује, а снага кладе ваља. Највећи центлен одељења. Увек све разуме осим fashion по-по особа. Неформални председник одељења и формални PR.

Тајана Проданић Тацере. Девојка са највећим смислом за писање у одељењу. Не говори превише, али кад каже, увек објасни.

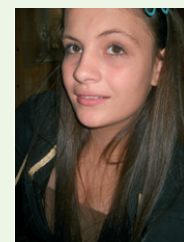
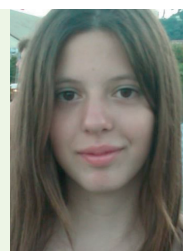
Велики обожавалац књига, али нико не може остати равнодушан пред њеним акварелима. Будући најслађи адвокат на свету и miss универзума.

Милица Станковић Мица. У школи је виђамо само када јој је фотоапарат на поправци. Њено дуго очекивано пунолетство под шатром нисмо дочекали, али се зато одужила чувеним бомбонама и чоколадама из Беча. Dinner је њено природно окружење, ту је к’о риба у води.

Мирјана Синђелић (све вас волим). Дежурни терапеут у одељењу, увек спремна да пружи паметан савет. Често се може чути оно њено чувено „молим???“ кад јој није јасно шта то професори баш од ње траже. Ако сте случајно нашли неки изгубљен телефон, личну карту или новац, слободно их вратите Мици.

Милица Којичић Којка, светски путник). Први глас нашег одељења, позната по слободној интерпретацији текстова песама. Девојка чврстог карактера и ставова које је увек спремна ватрено да брани. Носи почасну титулу вечитог благајника све четири године и вел’ка јој фала на томе!

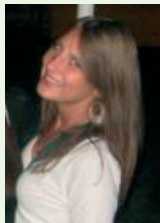
Ангелина Ђукић Гина. Омиљена боја јој је плава, а спортску халу гимназије воли више него ишта. Радо

Као хакуна матата IV-2

виђен гост свих кафића, увек за провод и песму. Веома маштовита девојка која с лакоћом успева да усклади школске и ваншколске обавезе.

Ана Ратковић (сам' што не полети). Крајње раздрагано и весело девојче. Ситна, а динамитна. Ко је нагази, боље да се припази.

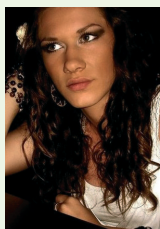
Дежурни суфлер на часовима. Када чује музику, ништа је не може зауставити да се креће у ритму. У будућности удата за Италијана.

Даница Живановић
Данка Мафијанка. Искусна кошаркашица, вероватно захваљујући колекцији кошаркашких шортсева у њеном ормару. Сваки дан јој касни аутобус, иако у школу долази колима.

Дана вам гарантује брзу вожњу у сваком смислу.

Тијана Димитријевић Тића. Наша прослављена рукометашка. Учесница свих могућих карневала после којих се враћа са осмехом на лицу. Зашто? Ми не знамо. Срце јој је остало тамо негде у Македонији. Неприкосновена у женској конкуренцији што се обарања руку тиче.

Михаило Божићевић (Prti Bee Gee). Највиши човек у нашем одељењу. Он ће све лако и на крају године.

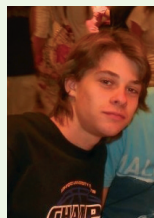
У првој години важио је слоган: „Михаило репер, возиће шлепер“, али за сада је још увек само репер. У њему у ствари чучи добар ђак, али га мрзи да устане.

Владимир Викић (одбојкаш). Добро познати капитен тима Шабачке гимназије који је школу одвео до регионалног такмичења.

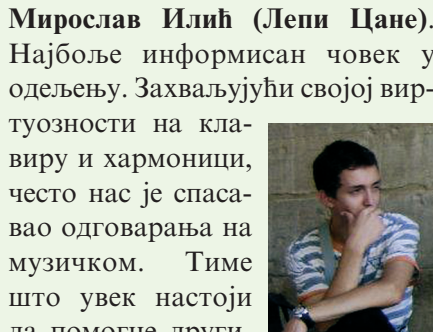

Ако неправда постоји, неће се држати по страни. Посвећен школи, тренинзима и својој лепшој половини, успева некако да буде примеран ученик и да редовно испуњава своје обавезе.

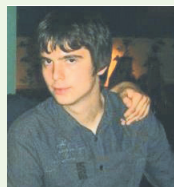
Емилијан Вујиновић (Mr Muscolo). Ретко добар дечко кога је тешко видети нерасположеног. Дефинитивно особа са најбољом фризуром у одељењу. Реални доказ да успоставити добар однос са свима није немогућа мисија. Омиљени књижевни лик му је Естроген.

Мирослав Илић (Лепи Цане). Најбоље информисан човек у одељењу. Захваљујући својој виртуозности на клавиру и хармоници, често нас је спасавао одговарања на музичком. Тиме што увек настоји да помогне другима, открио је свој будући позив лекара. Ми му желимо много среће у томе.

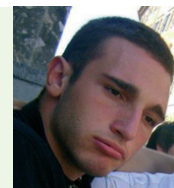
Бранислав Ристановић (ЦЗБГ). Шмекер одељења, неће остати упамћен само као „тиха и смирена особа“

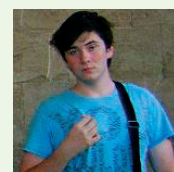
већ и као прави друг, а за неке и више од тога. Хоби му је цртање Звезданих грбова по писменим вежбама. Захвални смо му што нас је редовно посећивао у трећој години, иако није морао.

Предраг Николић Ганди. Пеђи за ове четири године није био

потребан пешкир само у теретани, већ и док одговара. У ретким тренуцима смирености и тишине на часу, често би се зачуо уздах, а затим и реченица: „Где ми је шејкер?“ Но, испод свих тих мишића и масе, крије се једна добрица.

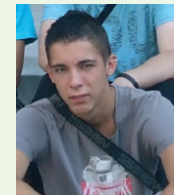

Антоније Илић (непоновљиви). Иако нас је у првој години забригнуо коментаром: „Кад ми је доса-

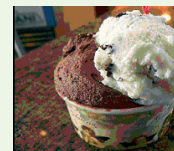

дно, често ударам главом у зид!“, брзо нам је доказао да нема потребе за бригом. Разведравао нам је суморне дане легендарним изјавама и учинио гимназијски живот занимљивијим. „Е, 'ајд' зови ме касније, пред таблом сам, одговарам!“

Милан Лазић Француз. Толико воли школу, да је у њу ишао дуже него што је предвиђено. чак јој је донирао и 15 фудбалских лопти. Хиперактивни је учесник свих спортских турнира, али нажалост, ту хиперактивност није успео да усмери и на учење. Никакву ЗАМЕРУ на тебе немамо, Мишел!

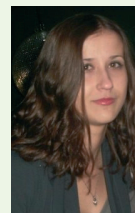

Александар Ђукановић (Казанова у шуљици). Многе је освојио

својим шармом и гласом. Којка се годинама трудила да задобије његову наклоност, али у његовом срцу има места само за ЛФЦ. Најбољи играч, предводник нашег кола. Председниче најбољи, you'll never walk alone!

Јелена Нинковић (ходајућа енциклопедија). Да је наплаћивала белешке које смо од

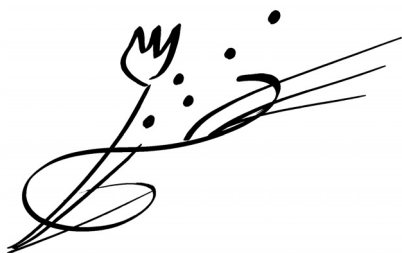
IV-2 као хакуна матата

ње копирали, била би милионер. Упорна, директна и особа са префињеним укусом. Колико год јела, на њој то нећете приметити – спада у оне особе „45 кила са гвозденим креветом“. Будући становник Лондона.

Софија Бугарчић (власт). Због бројних обавеза у школском парламенту, не стиже код куће да се наспава па то надокнађује на часовима. Али кад се пробуди, тешко ју је не приметити. Веома грлата девојка, једина је у стању да утиша цело одељење кад викне. Удата за господина Дениелса.

Катарина Павловић (КАТАРНА) Добила је најбољи поклон за пунолетство. Њено смејање остало је забележено чак и на Рихтеровој скали. У њеној торби увек ћете пре наћи најновији број Hello-а него књигу из социологије. Кале, наша Парис Хилтон, непресушан је извор позитивне енергије. Желимо јој пуно среће у Холивуду!

И да споменемо другаре који нису издржали с нама до краја: **Ивану Бркић**, **Наташу Илисић**, **Бојану Богавац**, **Јовану Анђелковић** и **Дуњу Жикић**. Такође, захваљујемо нашој драгој разредној, **Нади Рајковић**, на свему!

ЛИЧНА КАРТА ОДЕЉЕЊА IV/7

Преживели

Шабачка гимназија, рана јесен 2008. године. Последње припреме пред премијеру. Штимују се инструменти, девојке поправљају шминку. Завеса се подиже и драма почиње. Ово су главни актери представе:

Марија Вуковић (у улози Феминисткиње) – Импулсивна, брзоплета, интелигентна. Вечити борац за правду и „потлачени“ женски род. У будућој улози ће лечити све професоре које је извела из такта.

Андрејана Гавриловић (Filia Ciceronis) – Омиљена ујчина сестричина и најпопуларнија естрадна звезда. Позната по реченици: „It's so shinyuuuu!“ Будућа улога: водитељ Еуросонга.

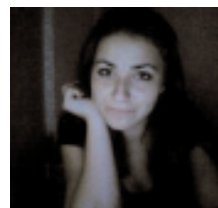

Милош Гајић (Цицерон) – Ништа не капира, а све зна. После трећег вица смеје се првом. Без његових белешки и његове помоћи бисмо пропали. Будућа улога: главни шпански тајкун на Менхетну.

Александра Ђокић (Изумитељ враџбина) – Тренутно је на Хогвортсу, објашњава нешто Хермиони. Иначе је врло емотивна и отворена – права уметничка душа. Будућа улога: мозак Слобомир П Универзитета.

Ивана Живановић (Особа која врло асоцијативно размишља) – Манекенка која је освојила тениски турнир Радовашница Ореп. Њен је цитат: „Алекса, смараш!“ У будућности ће засигурно играти психолошкињу.

Алекса Илић (Драшко Бегуш) – Највећи беседник ове дружине. Његов одговор на свако питање је: „Aj dont giv komentar!“ У будућности ће играти политичара.

Катарина Јелисавчић (Креативна тигрица) – Уметничка лепојкица која воли кафу и добру музику. Будућа улога: удељивачица осмеха.

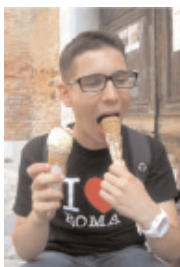
Јована Кентић (Баба жабица) – Врло објективна и смирена. Од ње смо научили да је зелено једина боја и зато кажемо: „Зелено, волимо те, зелено!“ Када нема где да се греје каже: „Прваци су опет заузели радијатор!“ Будућа улога: професор енглеског језика босанског дијалекта.

Хана Ковач / Ана Ристичевић (Pinky симбиоза) – Тода и Бода, Станлио и Олио, Мирко и Славко. Готово је немогуће уочити разлику. Омиљена рече-

ница: „Па....ја то баш нисам научила“. Научиће за следећи час?! Будућа улога: Pinky симбиоза.

Филип Лукић (Институција) – Капетан љутих гусара, дипломата и револуционар. Његова се реч далеко чује. Шта ради Фића кад ништа не ради?! – Учи социологију!

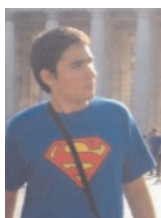
Будућа улога: PR Новака Ђоковића.

Милица Макевић (Председавајућа) – Поред добрих оцена има и истанчан модни укус. Увек спремна да помогне са осмехом који сваком улепша дан. Једном председница, заувек председница!

Бојана Максимовић (Мала Бока) – У малом телу велики дух. Од њеног заразног смеха се ори читава учионица. За неку будућу улогу ће добити Оскара за најбољу глумицу.

Младен Недић (Плећата верерица) – Пола човек, пола ширина. Пола Млађа, пола Мећава. Популарност је стекао као бубњар у бенду 93. Будућа улога: музички уредник Пинк телевизије.

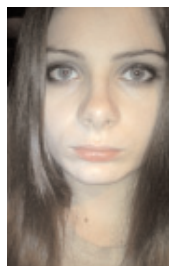

Марко Радуловић – Маркус (Меда) – Бави се активним лежањем и успешним прескакањем обавеза. Основао сопствени језик – црногорски чокавског наречја (неке од речи из тог језика су: апозитиф, кон-

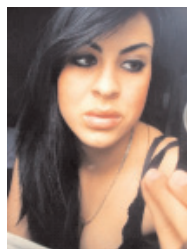
груација, сумља). Омиљено јело су му сагети и нагети.

Будућа улога: Цедај ратник.

Марија Ракић (Пророчица) – Опуштена, дружељубива, паметна. Успешна одбојкашица од које стрепи и Јована Бракочевић. Често се на писменим задацима чује: „Марија, дај ми белило“. Будућа улога: дипломирана пророчица.

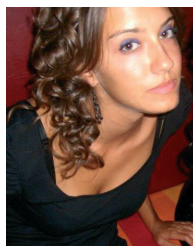
Јована Степановић (Маче) – „Маче моје, ти си бог!“ Теквондисткиња која свим дечацима из одељења лупа шамаре ногом. Будућа улога: психотерапеут свих момака које је завела.

Вишња Стојиновић (Панкерка) – Добитница награде за најбоље обојену фризуру. Позитивна и опуштена – оригинал она. Будућа улога: и даље панкерка, заувек панкерка.

Бојана Судар (Турбо Суки) – Луцкаста девојчица која упркос вечитим љубавним проблемима остаје насмејана 24/7. По глави јој се вечито врзма питање: „Где ми је телефон?! Нема ми телефона!“ Будућа улога: жена, мајка, краљица.

Никола Узелац (Чапкун) – Young, strong and crazy! Није крив

што је као ватра жив, никако, никако. И у некој од наредних улога ће морати да настави да ломи женска срца, из чисте досаде.

Невена Цветковић (Омиљени хејтер) – Љубичасти мишић који је у вечитим препиркама са професорима. Иначе је врло драга и позитивна. Будућа улога: још омиљенији хејтер.

Стефан Цвијановић (Мали Перверзњак) – Посебно везан за једну врсту ракије. Воле га женски представници млађих генерација. У слободно време је саркастичан. Улога Малог Перверзњака му је толико прирасла срцу да ће је и у будућности играти.

Уз громогласан аплауз завеса се спустила. Нас глумце сада чекају разна друга ангажовања, али остаје нада да ћемо се опет једном окупити и одиграти нешто заједно. На крају морамо споменути и лица иза завесе – наше редитеље: **Мирослава Јовановића** (редитељ прва два чина) и **Веру Пантић** (редитељ трећег и четвртог чина). Без њиховог ангажовања и пружања несобичне помоћи ова представа не би била овако успешно изведена.

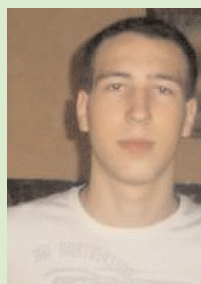
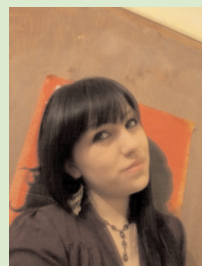
Наш разредни мр Драган Петровић, познатији као Магистар, човек који нас је предводио кроз пакао Гимназије. Само најјачи су остали.

Ивана Башић Иђа – дане своје младости провела на табановачкој шљункари, окусила алкохол није. Вредна домаћица, теквондиста у покушају. Највиша девојка у одељењу и тиме се дичи. Неостварена јој је жеља да буде плесачица. Будући ЕТФ-ован.

Петар Берић Бера - човек мистерија, човек календар, о њему знамо да живи у Богатићу и да има брата. Веома интелигентан момак али то не показује. Веран пекар и „Драган“ и чоколадном млеку. Будући историчар.

Ивана Божилов Божиловка – У последње време на релацији Београд – Шабац, увек расположена за зезање и насмејана. Воли изласке и радо их се не сећа. Док одговара сва се изгуби у времену и простору. Хоби јој је зумба. Будући доктор.

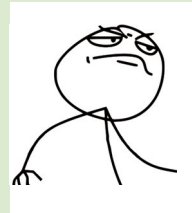
Милица Василић Мица Потенцијал – један од два имигранта у нашем одељењу.

Воли Сергеја Тетковића и навија за ОФК Београд. Повучена, али је пуна знања и увек спремна да га покаже. Пред свако пропитивање, иако зна све, мисли да ће fail-овати. Будући доктор.

Зоран Гурдељевић Зоћа – Дечко који је тренутно лудо заљубљен, некадашњи кошаркаш великог потенцијала, али због школе се пробио и никада није успео да искористи свој таленат. Дobar друг, рад да помогне. Будући ДИФ-ован.

Александар Деспотовић Деспот – човек који непрестано прича, прва клупа је резервисана за њега, велики обожаваца house музике и мртвог миша

(dead mau). Мама му прави најбољу pizzu у граду. Будући прехранбени технолог.

Рада Дошеновић Радмила – наша председница чврсте руке и тиранијске владавине. Увек спремна да преговара са професорима око термина тестова. Залаже се

за милитаризовање жена. Будућа полицајка.

Зорана Ђокић Зока – максимално посвећена школи, а ван школе је прави party манијак, али пре свега школа и бесане ноћи уз књигу из биологије. Веома добра девојка, увек жели да помогне. Будући стоматолог.

Зорана Ковачевић Зоца –

мозак нашег одељења. Њене свеске су извор нашег знања. House музика јој је у крви, али ни за Синана се не буну. Често је на концертима и воли ноћни живот. Будући... не зна ни она шта, али све у свему неки др мр.

Јанко Крстић Јанкић – прво је био посвећен WoW-у а после је нашао прави животни пут у теретани, сваки дан поштује дијету, али често зна да се напије. Не мари за друге, увек други чисте за њим. Будући информатичар.

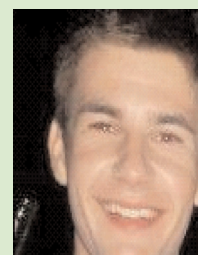

Милош Марковић Шоми – други имигрант нашег одељења, ђаво у телу младаћа,

воли девојке из IV-5, а посебно Сашку. Када се смеје нама није свеједно јер не знамо да ли је то Шоми или ђаво. Будући ЕТФ-ован. **Марија Мијаиловић Маја** – има кратак фитиљ, али то је брзо прође. Увек ра-

тинка – лично обезбеђење наше председнице током целе предизборне кампање, иначе члан дренавачког подземља. Вредна девојка, воли да

прети, али не пуно. Будући математичар. **Војкан Мркоњић** – пре рока – буду-

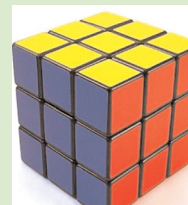

IV₄

МАГИЈЕВИ ВЕСЕЉАЦИ

сположена за дружење и шетњу. Добра домаћица, у кухињи зна само палачинке да спреми. Многи момци су патили због ње. Маја воли Sprite. Има чудне погледе на свет. Будући ЕТФ-ован.

Никола Милинковић Пукковник – следбеник Светозара Глигорића, уместо обичних уџбеника у школу носи књиге о шаху. Хоби му је Рубикова коцка. Иначе човек који би све учинио за пријатељство. Школа му је уништила живце, почео је да дувани. Будући биохемичар. **Јована Милутиновић Милу-**

ћи младожења и власник млеку у Македонији. Све ове године имао је јединицу из хемије, и са осмехом (са слике) је чекао август. Жена му купује доручак, а у последње време и телефоне. У будућности бавиће се преварама иако ће бити инспектор, за њега рупа је рупа (у закону).

Страхиња Остојић Дивљи – прво су сви мислили да је „окинуо“ годину јер је имао дугу браду и косу коју је у трећој години напакон ошишао. Своју љубав је нашао у гвожђу (теговима). Хемија је његова судбина, она га је младог узела. Алкохол га трансформише у Хулка. Познат по миту да ко седи са њим пада годину (истина

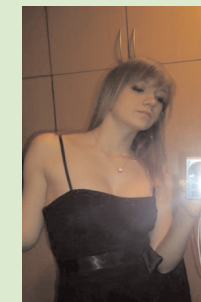
је). Будући биотехнолог. **Јована Петровић Јоца** – љубитељка Холанђана. Плавуша, црне, велике душе. Бивша гимнастичарка, и даље је раз-

гибана. Воли све што воле млади. Склона изласцима, често пијане другарице носи кући, али она не воли да пије. Будући фармацеут. **Дејан Симић Книнца** – идол му је Баја Мали Книнца по ком је и добио надимак, иначе дечко са села, веома добар друг нама и пићу. Омиљена песма „Кафанска певачица“, и та песма му срце отвара. Буд у ћ и историчар.

Милорад Теодоровић Микица – увек леђима окренут професору, због чега често испашта. За нијансу тиши од Деспота. У срцу носи рукомет, вероватно будући сениорски презентативац. На пунолетства увек касни, али нас увек стиже за пола сата. Будући ЕТФ-ован.

Јована Шишић Риба – стидљива, повучена девојка, била је добар ђак, али је љубав осетила касно и сад јој то пред-

ставља проблем. Много добра другарица, веома нежна и крхка девојка, што би наш разредни рекао : „Све је њој клај-клај“. Будући економ.

Помен Ђалим Гружовима: **Павле Миловановић (МП)** – видели смо га прва 4 дана школе. Нестао после 4 дана, и даље не знамо зашто. **Мирослав Бошковић** – увек је „лупао“ из задње клупе иако то није било смешно. Нестао после 3 недеље из непознатих разлога, сумњамо на интелигенцију. **Софија Исаиловић** – љубитељка РХЦП-а, увек насмејана и не зна да изговори слово „с“. Нестала на полугодишту прве године због 6 јединица.

Катарина Теодоровић Каћа Кома – напустила нас после прве године из здравствених разлога.

Марија Божанић Мара – посвађуша, напустила нас због добрих оцена, прва Страхињина жртва.

Јелена Ковачевић – буржујка из Рибара, за 17. рођендан добила ауди А6.

Тамара Гавриловић – увек је држала до себе и дрско наступала пред професорима. **Ненад Лукић (истина)** – живи за фудбал, а и то му не иде добро.

Никола Михајловић – дошао на полугодишту из хемијске и направио највећу грешку.

Ивана Гајић – Ливадарка. **Катарина Николић Каћа Смор** – нема података.

Тијана Антонић – камионџија.

Бојан Стефановић Бокила – ЗАИСТА склон пороцима, друга Страхињина жртва. Пао после друге године.

Ђорђе Ђеранић Ђера – исписао се у четвртој години јер је предуго седео са Страхињом.

Јелена Андрић – Андрићка. Будући математичар и једина плавуша у нашем одељењу, која не оправдава ни своју боју косе ни своје прво место у прозив-

нику.

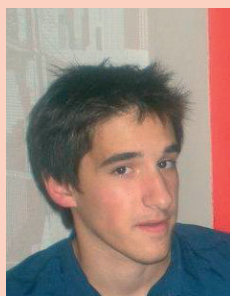
Теодора Анђелковић. Увек насмејана и радознала. Као и Сунђер Бобу и Патрику, њен мото је „машта“. Поборник је „здраве исхране“ (нарочито бурека).

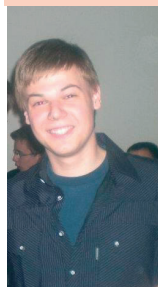
Марија Ђурић. Девојка која се заценила, или јој је то барем узречица. Ако тражите неког цртаног лика, наћи ћете га

код ње на свесци. Највише је упозната са животом и делом Пепе прасета.

Александар Ивановић – Аца. Поносни оснивач S.W.A.T.-а, у савршио (драматични) улазак у учионицу, познат по томе што на све има

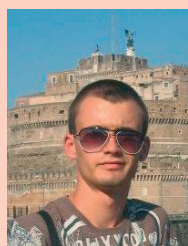

нешто да дода, барем кад је наука у питању. Један од великих фанова Вон Јови-а. Само што не пева као он.

Ђорђе Илић Ђоле. Даске које живот значе. Најбољи глумац на ЕТФ-у. Сва решења зна упа-

ред – „х“, мада се некад јави и „у“. Аутор кефалице.

Огњен Илић. Тито нашег одељења. Рукометаш, филозоф и још много тога. Више је времена провео у „WC“-у него у учионици. Зна све могуће вице и радо их дели са нама.

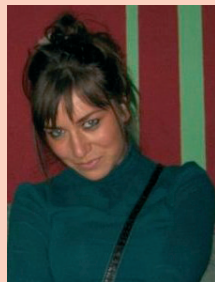
Мирослав Казимировић Микша.

У цепу му се оцртава нешто велико, крупно, што привлачи девојке „Нови I-phone од 8 GB“. Будући ЕТФ-овац и једини ученик IV-5 коме је тата написао оправдање!

БОМБОНЧИЦИ

Предраг Кузмановић Пеђа. Будући професор физике, професионални вршилац свих могућих дужности у Гимназији. Једноставно, све га интересује! Мачванке су му ужа специјалност, а шира варање на писменим вежбама, дечко који уме да се снађе и, мислим, шта рећи, у првој клупи се најбоље преписује!

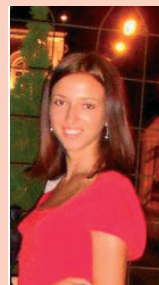

Милица Маринковић Мици. Дефинитивно највеселија особа. Стално нешто певуши (наш Juke Box)

и вечито касни.

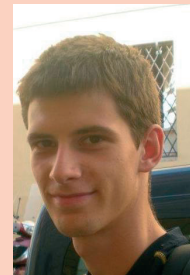
Марија Марковић Мара. Луцидни део два Злица од Опака. Она је девојка чије су белешке познате по читавој

Гимназији, па час су се и професори заинтересовали за њих. Једина која увек импровизује док одговара, али опет има све петице.

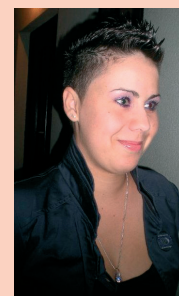

Марко Мићић. Будући астрофизичар који ће посматрати звезде и без телескопа. Има златан глас. На његовом репертоару се налазе само две песме које смо и ми уз њега научили напамет.

Никола Морозовић Мозге. Обожаваца хемије и (лепе)

Брене. Такође будући физичар! Препун је знања (нарочито из физике) које кипи на све стране!

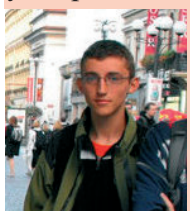
Јована Новаковић Јоја. „Ало, бре, отвори шај њрозор, имаш неки њроблем!!!“, суптилна као и увек, мисли да зна где је Метковић.

Андријана Павловић Анчика. Аpgie у земљи чуда. Заједно са Николом је чинила чувени пар Павловић, који се развео на почетку четврте године. Будући хирург чији ће пацијенти завршавати вероватно на

Летњиковачкој коси. Девојка чији је осмех заразан и преноси се на све око ње.

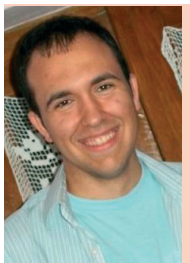
Никола Павловић Јапа. И без употребе икаквих алкалоида

све му је равно до Косова. Једини од нас није прибегавао преписивању. Будући студент грађевине. Кад он буде пројектовао зграде, у њима неће више бити живота.

Стефан Пашић Шићпа. Др мр проф. бог хемије. Проповеда хемију као нову дисциплину будизма. Научник који је открио H_2O , и његову сп 10 хибридикацију са атомом злата

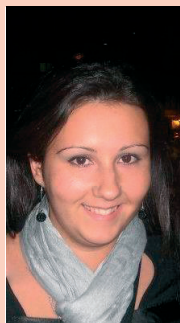
IV₅

у 4Д простору, велики поштовалац мр Славице Илић. Професорка хемије је „љубоморна“ на њега па му стално даје јединице.

Александра Петровић Сашка.

Љубичанствена девојка која више времена проводи у IV-4 него у IV-5, па шта да се ради кад је пристрасно везана за њихове момке! Биологија јој је ужа специјалност, а омиљени професор мр Драган Петровић. Будућа физичарка нашег одељења! Она је девојка пред којом је тек љубавна будућност, јер се у гимназији није много истрошила по том питању!

И најбоље за крај, **Јелена Offline Симић.**

Вероватно најфинија девојка са највећим извалама, од којих је „Даће ми твоју љуту кобасицу“ (речена месару) најбоља. Често јој срце не ради, кад јој је досадно, има обичај да прича са секретарицом или са оператерима МТС-а (Стефан Пашић).

Некад давно беше нас и више. Последњих пар редова посветићемо посусталима, који су своју срећу углавном пронашли негде другде.

Прве године наше одељење било је успутна станица многица. Били су ту **Ивана Ђокић, Јелена Баћановић, Александар Васић, Марија Марјановић** која срећу пронађе у друштвеном смеру, **Растко Раичевић,** свршени трговац, **Дуња Којић,** успешна ученица економске. **Марија Милијанчевић** и **Катарина Николић,** поносне ученице III-5. Након друге године напусти нас **Стефан Вујановић,** после треће **Супер Бане Стаменић.**

Замало да заборавимо фину разредну, **Снежану Вуковић,** коју „мукоотрпно“ навикосмо на одлагање писмених и разне (неуспеле) побуне. Позната је по својој реченици „један и све то кроз“, Снежана је велики поштовалац Правилника Шабачке гимназије, која од њега неће одступити па макар да сила тг почне да делује вертикално наврше!

Приредили:

Одељење IV₅

Обрада слика

Предраг Кузмановић

СТУБАЦ ЗА ЛИРИКУ

THE HOUSE ON HILL

*I miss my people and my land,
I hope your heart can understand.
It's winter. It's falling snow,
On my soul is falling shadow.*

*Everything happens with the reason,
We were born in hunters season!
Do you remember what that meant,
You, my angel heaven-sent?*

*What you remember? What you feel?
Remember me? You love me still?
Are you still waiting for me,
In the house on hill, near the sea?*

*On my window is singing sparrow,
Spears my heart like an arrow.
When I hear his song, I let a tear,
All I love is far away, my dear...*

*I can't stand anymore this sorrow,
There's no yesterday, and no
tomorrow.*

*I will be sad and alone until
You'll take me to the house on hill.*

*Take me to the house on hill,
I love you and I always will!
Take this shadow over me,
I am all yours, set me free!*

ЗАЈЕДНО У МОЛИТВАМА

*На руци је мојој бројаница,
Твој дар који ме штићити у џами.
Са мном као добра другарица,
Кад љод је додирнем, близу си ми.*

*На крају светиа, негде далеко,
Видим да у џами љори свећа.
Тамо за мене моли се неко-
Твоје се срце још мене сећа.*

*На бројаници крстићу љољубим,
Па се тихо љомолим за љебе.
Не смем никад наду да изљубим,
Ако немам љебе, немам себе.*

*На крају светиа, у црној ноћи,
Са олујама се бори свећа.
Да се нађемо нећемо моћи,
Расћанак се одавно осећа.*

*Све штио срце ради, љо љогреши,
Ти си сасвим сам и ја сам сама.
Једна мисао душу ми љеши:*

*Ми смо заједно у молићвама
Дајана Лазаревић IV₁*

IV₃

ПРВА ВРАТА

Редовно проветравамо учионицу, једино нам клупа мањка пред писмени. Али, ништа страшно, навикли смо, па другачије и не унемо да функционишемо! Ми не бисмо уводили ништа, пређимо на ствар :

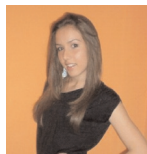
Нина Google Мијаиловић – Та мала зна цео град. Уме и да одбруси, али и да помази. Запамтиле су је све журке и пунолетства, а она је запамтила историју за сва времена. Ех, госпођа Фабрегас, а и будућа жена фудбалера.

Јована Ченић – II годину је провела у Троли, у III ју је разредна посећивала, а IV у Абу Дабију. Школу посети кад Николета понесе карте или Уно, а омиљена реченица јој је „Људи, морам да завршим факултет да бих била боем, а не алкохоличар!“ Ништа је није спречило да учествује на свим спортским events.

Николета Марјановић – На столу једна вода, друга... из торбе вади трећу. Један дан на њеном столу можете видети воду и јабуке, а већ сутрадан пицу, колу и сникерс. Сваки други дан је на дијети, а између себи даје одушка.

Лидија Павловић – Журкица, журкица, журкица, а од сутра ћу да почнем да учим (обећање од пре четири године). Воли амебе, бичаре, трепљаре и остале живуљке без пигмента.

Немања Бабић – Момак са вечитим кезом на лицу. Одувек смо сумњали да има пантљичару и да због тога доруч-

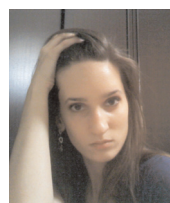
кује по неколико пута, али то га никад није спречило да у црним чарапама прескочи три метра из места.

Немања Панћић – Један једини без изостанака. Иако му дан траје 48 сати, времена за учење никад доста.

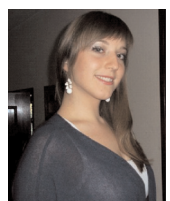
Увек беспотребно нервозан, али прави друг, спреман да помогне, преслиша и објасни.

Јована Аћимовић – Увек са врата преслишава јесмо ли учили нешто за данас и уз срдчан осмех похвали комад гардеробе и фризуру. Уз осмех увек сервира неку нову песму.

Зорана Тошић – Ишколовала је два брата близанца и нас двадесет петоро осталих ђака. Тиха и повучена. Једини ђак који воли математику, и коме математика у ствари иде. Неостварена уметница и балерина.

Тамара Ђукић – Увек учи али никад не научи. Сву своју љубав усмерила је ка својој клупској другарици Ивани, која то доживљава као злостављање.

Ангелина Буљбашић Гина – Највећа риба у Коцелеву. Увек нас увесељава својим смехом и шалама, па ћемо јој опростити што

никад није успела да прескочи козлић. Ипак га је прелетела на крају.

Милица Ковановић (познатија као Цица) – Одељенски модни саветник. Увек уредно очешљана, спарених боја и намазаних ноктију (бар у два слоја). Одсутна и кад је присутна.

Драгана Проданић – Драгојла, Драгица, Драгиша, девојка чије је име изведено највише пута. Само ове године је исписала четири свеске вежбајући математику, па је њена двојка вреднија од свих петица. Вечито кивна на свог „вереника“ Ђуру.

Дарија Петровић – Будући психолог који ће нас, бар се надамо, лечити за мале паре. Металка у души, која је у последњих годину дана захваљујући нама показала одлично знање из области народне музике. Има бујну коврцаву косу, коју када пусти три клупе иза преписују без проблема.

Љиљана Богдановић – Крије своје мачије очи иза црвених наочара. Патолошки везана за свој телефон и она га са којим је телефон повезује. На часовима увек присутна, а јача страна су јој анализе књижевних дела.

Кристина Омеровић – Оснивач Ресавске школе и апсолвент

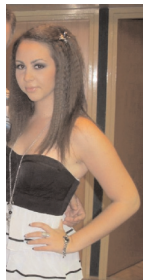
ЗДЕСНА

свих њених техника. Факултативно посећује часове историје. Љубавни терапеут који своје знање оправдава

дугом везом.

Александра Мућић Ања – Будући правник – најромантичнија душа икада. У паузама слушања Еросових песама, радо дискутује о стваралаштву Гијома Мусоа.

Јелена Стефановић – Иако је спој Alicia Keys и Joss Stone, непревазиђени је имитатор Синана Сакића. На пет од седам часова чита

Андрића, а на остала два машта о Италији и сарадњи са личностима из света моде.

Ивана Станковић – Омиљени ђак професорке физике, иако будући фармацеут. Мада „никад ништа не учи“ прелази врло одлична. Једна из клуба путујућих школараца.

Марко Стојановић – Rock 'n' roll није мртав докле год је Киле жив. Главни шармер женског дела професорског кадра. Поносан члан прослављеног гаражног бенда Convoу.

Александра Павловић Акица – У стварности на дијети, а у мислима у париским посласи-

чарницама. Сви смо поред ње научили да Historia magistra vitae est. Први глас нашег одељења, било на српском, енглеском или француском.

Ненад Тошић – Претплатник на радијатор у ходнику испред учионице 23. где размењује нежности са својом лепшом половином. У слободно време композитор и текстописац.

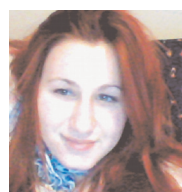

Боривоје Тошић – Статус везе – (врло) заузет. Иако је поседовао знање из

области бубњева, сматра се самоуки. Сања о концерту у авиону.

Милица Петровић

– Ћудљиво, праменолико створење каубојских манира. Ужива у збуњивању других архаичним изразима за које ни наше чукумбабе нису чуле. Најсветлији пример локалног патриотизма у генерацији.

Кристина Кујунчић – Често јој нестане струје баш када треба да навије сат па је мрзи да се буди.

У додиру са школском клупом пада у сан.

Марко Марјановић – Одељенска мачкица, будући економиста. Организацију прави према економском аспекту. Гејмер у души. Дobar познавалац женског рода. Узречица му је: „Све сређено!“

Наташа Јаковљевић – Поносна власница најлепшег попрсја у одељењу. Редовна је једино у кашњену. Често неправедно необавештена о писменим проверама знања.

Милош Ђурић – Представља опасну претњу кладионицама широм Шапца. Сваким даном је све шири иако у теретану не завири. Поседује предиспозиције да постане нови Charlie Sheen.

Стефан Лазаревић Жућа – После одласка његовог клупског друга и саучесника у којекаквим лудоријама

Ивана Ивше Крстића, остао је у сенци, променио место седења, и почео колико толико да учи. Надимак је добио по добро познатој жутој мајици.

Ето, то је садашња постава. Да не заборавимо и оне који бежаху с нама некада, а више нису: **Нада, Ивша и Никола**. Жао нам је што више нису део нашег колектива, али имамо све те дивне успомене...!

Затим, наша прва разредна, Светлана Гуцонић, на чије смо часове носили свешчице као добра дечица, и, коначно, наша разредна – разредна,

Мирјана

Ђорић,

која је у бољој форми него икад! (Ако не верујете, пробајте да ухватите њен ритам исписивања задатака по табли). Она је та којој смо подносили сва та оправдања и преносили телефонске позиве родитеља. Зато јој овом приликом много захваљујемо!

ШАБАЧКА ГИМНАЗИЈА НА САЈМУ КЊИГА

Награђени Стрипови које смо волели

Под слоганом *Књиже сјајају људе*, крајем октобра одржан је 56. Београдски сајам књига. Уз звуке фанфара и музичку нумеру на стихове Иве Андрића, отворили су га мозамбички писац Мија Кото и Светислав Басара.

Излагачки концепт био је углавном сличан прошлогодишњем. Приказана је савремена светска и домаћа продукција, а по програмским целинама низала су се представљања писаца и промоције књига. Статус почасног госта имао је португалски језик, којим говори 250 милиона људи у свету. Зато је уместо једне, почасно место имало осам земаља: Ангола, Бразил, Гвинеја Бисао, Зеленортска Острва, Источни Тимор, Мозамбик, Португал, Сао Томе и Принципе).

Неке од интересантнијих тема биле су: *Треба ли књизи PR, Библиотеке будућности, Правосице и писмености, Поезија и окружење* и Ђаскаоница под именом *Пекићу у часи*. Посебно је био садржајан програм намењен ђацима, студентима и професорима.

Титулу најбољег издавача 2011. понела је *ИК Фабрика књига* из Београда, а за издавачки подухват године проглашена је монографија *Стрипови које смо волели* ИК Омнибус из Београда.

Дејча књига године је *Русвај*, аутора Игора Коларова, издање Букленда из Београда.

Награду Доситеј Обрадовић коју додељују Задужбина Доситеј Обрадовић, Министарство културе, информисања и информационог друштва и Међународни београдски сајам књига, за превођење књижевног стваралаштва и представљање културе Србије, понела је *ИК Сиела Софија* из Бугарске. Ова издавачка кућа добила је диплому и златник са ликом Доситеја Обрадовића, али и обезбеђен простор за излагање на наредна три Сајма.

Отворена књига на крају манифестације уручена је представницима Мађарске, која ће бити почасни гост 57. Сајма књига у Београду, 2012. године.

Кристина Марковић, 17

Иво Андрић код нас

Отварању изложбе посвећене нашем нобеловцу присуствовали ученици одељења филолошког смера са својим професорима

Ученици Гимназије, из одељења филолошког смера, са својим професорима књижевности и језика присуствовали су свечаном отварању изложбе „Андрић код нас“, у холу Библиотеке шабачке, 13. априла 2011, у 12 часова.

У пригодној беседи, која је више личила на школско предавање, професора Филолошког факултета у Београду **Јована Јелића**, препознали су Андрићеве мисли ишчитане из лектира током школовања. Ово сећање на нашег нобеловца потврђује да, иако је сâм мислио да ће бити заборављен, још увек траје у радозналостом духу читалаца, заинтересованом не само за његово дело, већ и за пишчеву личност и живот.

Т. Илић

На једном од штандова Сајма књига

ШАБАЧКА ГИМНАЗИЈА НА САЈМУ КЊИГА

Препоруке са Сајма

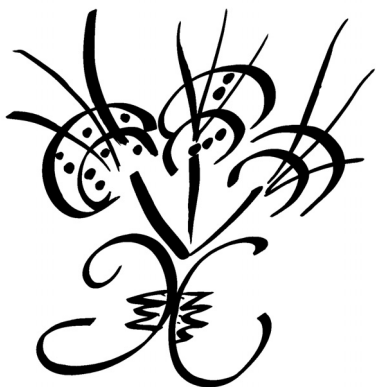
**Књиџа сутрашњице,
Сесилија Ахерн, Лаџуна**

Још један у низу популарних романа ирске списатељице која се прославила књигом *П. С. Волим те*. Опчињавајућа прича о томе како сутрашњица може променити оно што се дешава данас. Општајућа и једноставна, савршена за одмарање и дане распуста.

**Враћти ми се, Гијом Мусо,
Алнари**

Роман одише препознатљивим стилем младог француског аутора чије књиге последњих година заузимају прва места на топ листама познатих магацина.

Једног јутра Итан ће добити позивницу за венчање жене коју је некада давно волео, али коју је оставио како би се посветио каријери. Он је сада један од најбољих психијатара на Менхетну – богат, познат али страшно усамљен. Одлучује се на погрешан корак – покушава да ту жену поново освоји. Међутим, расплет догађаја постаје потпуно неочекиван, како за јунака, тако и за читаоце.

Преплићући интересно фантастику и стварност, као и обично, Мусо успева да преокретима и изненађењима држи пажњу публике и са само, у почетку две, а сада већ пет књига, постаје миљеник и нашег тржишта.

**The girl with dragon tattoo,
Stieg Larsson, Random
House**

Међународни бестселер који представља право освежење међу класичним мистеријама. Књига представља синтезу узбудљивог трилера, породичне саге, љубавне приче и разоткривања економских малверзација.

Харијет Венгер, наследница богате шведске породице, нестала је пре четрдесет година под неразјашњеним околностима. Током свих тих година, њен ујак безуспешно покушава да сазна шта јој се догодило. Напокон одлучује да ангажује Микаела Бломквиста, контроверзног новинара, неправедно осуђеног због разоткривања финансијског скандала. Ускоро, њему ће бити додељен и асистент, ексцентрична девојка, још ексцентричнијег изгледа, иза којег се крије највећи хакер у Шведској – Лизбет Саландер. Заједно пролазе кроз мноштво авантура, откривају најмрачније тајне познатог политичког магната и успевају да разреше четрдесетогодишњу мистерију.

Тијана Ђерић, III₄

ИЗ ЛИРСКЕ БЕЛЕЖНИЦЕ

Дајана Лазаревић, IV₁

Ich liebe dich

„Волим те“, то су речи најлепше,

Није важно на ком су језику.
Слушајти њихове звонке гласе,
Као слушајти нежну музику.

Добити и поклонијти љубав,
Небитно које врсте и снаге;
Највећи је дар од људске душе-
Везаност и бриџа за грађе.

Преграсуде, мржње и рајнови,
То су слике безнадежно тужне.
Сви чистиоџ срца разумеће да
Љубави никада нису ружне.

Лоше народности и језици
Не постоје. То је погрешан став.
Желим да сви свате и прихвате:
Сви језици светиа славе љубав.

*Ich liebe dich, mein Herz du bist,
Dieser Tag zu schwierig ist.
Ich liebe dich, du bist Traum mein!
Liebst du mich? Bin ich Traum
dein?*

Angel heaven-sent

*Life is like a cold shower,
And no man has that power
To choose always the right step –
Life is journey with no map.*

*I don't want to be full of hate,
I am a girl who has faith.
I don't fall on a cheap trick,
'Cause all life is pure magic.*

*I can love, I can shine,
So strong! But can't define.
I have my own perfect place,
My secret, hidden private space;
Where all my problems I can*

switch,

*Where I am special, fairy, witch...
There I am out of human touch,
And I can love you so much!*

If love was colour, I'm colour

blind,

*But I'm with you in my mind.
You know for me what that meant:
You are my angel heaven-sent.*

I'm running away from human

affection,

*I need you and your protection.
Far away I wish we went,*

Hug me, my angel heaven-sent...

РАЗГОВОР СА ПРОФЕСОРОМ: ДР МИРКО НАГЛ

Бити исти а бити посебан

Школа као школа, некеме занимљива, а некеме не. Оно што заиста јесте највеће благо поред вредних ученика и њихових сјајних резултата, јесте висококвалификован наставни кадар. Да школа нема рогове и да доктори заправо нису толико страшни, увериће вас први доктор у Србији из „Методике наставе физике“, др Мирко Нагл, професор

Како бисте себе описали као личности?

– Сам почетак и одмах најтеже питање! Мислим да сам компликована особа или, у жаргону, имам тежак карактер! Када успем да се поједноставим и правилно усмерим своје врлине, мислим да тада ширим позитивну енергију која се преноси на моју околину. Онда постајем срећан и задовољан и то сви виде!

Колико дуго сте члан колеџива Шабачке гимназије?

– Почео сам давне 1995, а 2000. сам стално запослен, дакле ушао сам у 17 годину успешне борбе за знање! Имао сам срећу или несрећу (још не знам прави одговор) да гимназију и односе у њој упознам као професор, члан школског одбора, директор. Можда је најискреније рећи: да, било је занимљиво, наравно сада када је прошло!

Волисте ли више тимске или индивидуалне послове?

– Дефинитивно индивидуалне, јер се „најлакше“ договорим сам са собом. За рад у тиму потребно је свој ритам (мисаони и радни) ускладити са ритмом тима, а тада трошим више времена и енергије на то него на задатак тима. Много сам кориснији када добијем задатак који је за мене и тада радим у складу са собом.

Која је то област физике коју сте докторирали?

– Докторирао сам из методике наставе физике.

Какав је осећај бити једини у окрућу који је проучавао баш ту област?

– То је први докторат из методике наставе физике у Србији. Та чињеница отежавала је процес докторирања, од избора компетентног ментора до комисије за избор теме и одбрану дисертације. Коначно, све се сложило на Департману за физику, ПМФ-а у Новом Саду. Тај нимало лак пут донекле су осетиле колеге које су присуствовале одбрани дисертације.

Због чега сте баш ту изабрали?

– Тема – проблем се сам наметнуо током моје педагошке каријере. Искуства показују да наши наставници имају стручна знања која у довољној мери превазилазе садржаје предмета на основном и средњошколском нивоу. Међутим, показују се мањкавости у дидактичком, односно методичком смислу. Поједно-

ставимо, наставници не могу усвојити методе ефикасног учења са једним или два семестра методике наставе на основним студијама. Потребна су додатна усавршавања или повратак педагошких факултета на којима су у довољној мери била заступљена стручна, али и методичка знања и вештине потребне за компетентног наставника.

Колико дуго сте припремали свој рад у којим сте се методама служили?

Др Мирко Нагл

– Када боље размислим, тема ми се наметнула од самог почетка наставничке каријере, наиме као млад наставник прво сам предавао у одељењима друштвено-језичког смера. Проблем наставе природног предмета – физике код ученика који по опредељењу немају склоности нити жеље за учењем законом прописаних садржаја, тражило је од мене додатна ангажовања да би ученици уочили сврсисходност таквих садржаја. Физика је експериментална наука и таква треба да је и у настави. Осмислио сам часове тако да сваки садржај – наставну јединицу прати експеримент који ученици сами раде. Експерименти су били једноставни, са материјалом који скоро увек имамо у кући или у школи, али са циљем да појаву повежу са свакодневним животом. На тај начин експеримент није сам себи сврха, него се јасно уочавају

везе са појавама у природи. Употребио сам истраживачки метод, тако што сам у једном одељењу радио експерименте, а у другом не. Упоредио сам њихова знања и она су била значајно виша у одељењу које је радило експерименте. Избор теме, реализација педагошког експеримента, статистичка обрада података, објављивање резултата у научним часописима, писање дисертације и њена одбрана, трајали су укупно 5 (пет) година или колико траје још један факултет до звања дипломираног или по новом мастеру. Ко воли нека изволи!?

Какав однос имате са ученицима школе којима предајете?

– Из мог угла сматрам да они имају више проблема са мном него ја са њима! Шалим се, мислим да је у најмању руку коректан, лично сам задовољан. Наравно, желим да чујем и мишљење ученика о том односу, јер је настава интерактивни процес, где успех подразумева успешност свих.

Да ли ученици воле ваш предмет?

– Моје искуство показује да већина ученика не воли физику, а један од основних разлога за то јесте да је она заиста тешка. Да би је спознао ученик треба да јој посвети доста времена и пажње. Трудим се да својим предавањима скратим процес спознаје. Ученици то осећају и мислим да тако неког и придобијем, јер много је лакше радити када нешто волите или бар немате додатни отпор према томе.

Како видите Шабачку гимназију у будућности?

– Мислим да нам будућност није наклоњена, јер је све мање новца за образовање, а у том малом колачу гимназија у односу на неке друге стручне школе има још мањи удео. То није у складу са очекивањима средине, ученика али и запослених да гимназија буде елитна школа у сваком смислу. У добу тржишне економије у коме живимо, новац представља могућност, тако да свима који су заинтересовани за опстанак гимназија препоручујем борбу за статус гимназија у систему образовања, али и статус образовања у односу на неке друге стубове државе.

– Захваљујем на времену одвојеном за интервју.

Припремила Тамара Бастаја

АКТИВНОСТИ ХЕМИЧАРА У 2011.

Допринос афирмацији Школе

Професори хемије и ученици наше школе дали су у 2011. години значајан допринос афирмацији школе, како у граду, тако и на нивоу региона и Републике Србије.

Првог марта одржано је школско такмичење из хемије на коме је учествовало петнаест ученика из сва четири разреда. Осам ученика се пласирало на регионално такмичење, два ученика првог разреда, један из другог и пет ученика из III и IV разреда.

Регионално такмичење је одржано у Пољопривредној школи у Ваљеву 9. априла 2011. године на коме је Ђукановић Димитрије (сада ученик III разреда) у конкуренцији другог разреда освојио треће место и пласирао се на републичко такмичење. Такође у конкуренцији трећег и четвртог разреда Тршић Невена, ученица IV4 (сада студент) је освојила прво место и она се пласирала на републичко такмичење, које је одржано од 22. до 24. маја 2011. у Нишу.

Истовремено са припремама за такмичења на свим нивоима, у хемијском кабинету чланови хемијске секције су правили растворе за потребе редовне наставе и лабораторијских вежби, демонстрационих огледа.

У оквиру редовне наставе ученици су направили велики број постера на којима су представљене поједине наставне јединице. Постери сада служе као наставно средство.

У јуну школске 2010/11. године седам ученика четвртог разреда одбранило је матурске радове из хемије.

У току пролећа и јесени 2011. године у хемијском кабинету је изведен импозантан број огледа са светлосним и другим ефектима који фасцинирају посматраче. У октобру на три часа хемије, наставница хемије основне школе „Лазар К. Лазаревић“ у Шапцу Маријана Радаковић, довела је три групе ученика VII и VIII разреда да разгледају хемијски кабинет. Дата им је могућност да и сами изведу неке огледе.

23. новембра 2011. године у свечаној сали школе студенти ПМФ-а из Београда са проф. др Живославом Тошићем (који је и сам био и ђак наше школе) извели су двадесетак веома ефектних огледа пред више од двеста ученика и професора. Били су ту и ученици Основне школе „Николај Велимировић“ у Шапцу и Медицинске школе „Андре Јовановић“, такође из Шапца.

Трећег децембра 2011. године

13 ученика наше школе са професорима Николом Нешићем и Владимиром Хрепић посетили су Фестивал науке у Београду, који се одржава већ пет година. Ова година је проглашена годином хемије.

Активности се настављају и даље, да би се реализовало оно што је планирано за ову школску годину.

Василије Тадић, III₄

СПОРТ

Година добрих резултата

На општинском такмичењу у рукомету екипа Шабачке гимназије, у конкуренцији све четири године за мушкарце освојила је друго место, а екипа дечака прве и друге године прво место и пласирала се на међуокружно такмичење. Девојчице су биле треће.

На међуокружном такмичењу екипа дечака, у саставу: **Немања Симић I₆**, **Петар Брковић I₆**, **Вукан Нинковић II₅**, **Никола Ђуђевић I₅**, **Ђорђе Иванковић II₇**, **Ђорђе Митровић I₆**, **Филип Јовић II₁**, **Вук Глигорић I₆**, **Никола Ратковић II₆** и **Марко Максимовић II₆**, освојила је треће место. Рукометне екипе водио је професор **Љубиша Којић**.

Одбојкашке екипе у све четири селекције (прва и друга година дечаки и девојчице, све четири године дечаки и девојчице) освојиле су прва места на општинском првенству. На окружном првенству мушка екипа за све четири године заузела је друго место а остале селекције треће. Женске екипе у одбојци водила је **Милена Спасојевић** а мушке **Љубиша Којић**.

- Пишеш као сврака којој је изречена смртна пресуда.
- Ако нисам рекла, да поновим...
- Хајмо да пијемо воде, упале ми шишке у очи.
- Дај ми наочаре, хоћу да слушам професора.
- Римини је хотелско место на обали плаже.
- Математика је игра дечијих глава у којима није трава.
- Немој да ми тилтујете!
- Једно питање за разбригу!
- Питање што само брат брату може да пожели!
- Је ли ово поглед НИКАД ЧУО?
- Неким људим просто кипи знање, јед не могу да га задрже у себи!
- Мораћеш да обратиш пажњу на учење и понашање и да усагласиш та два појма.

БИ
СЕ
РИ

Приредио
Предраг Кузмановић, IV₅

ЕУРОТРИП 2011

Беч, Праг, Братислава

Напокон је дошао и тај уторак, 06.09.2011, датум којем смо се месецима унапред радовали, тема толиких разговора још од прошле школске године, сваки пут све живљих и узбудљивијих. Путовање које смо сви жељно ишчекивали, о којем смо маштали, сањали и делили са другима – одлазак у Праг. Рано ујутру, док смо се полако паковали у аутобусе који су више личили на авионе, дозволили смо хладном ветру и ситној киши да нас испрате на пут којег ћемо се сви радо сећати. Кренули смо, у исто време узбуђени и напети, мада у том тренутку, једноставно још несвесни свега.

Слушалице у уши, главе на хладне прозоре и зачуђујуће удобна седишта, и није се ни мува чула све до Новог Сада, када смо примили још једног путника, нашег цењеног водича Станка Суботића. Његов специфичан глас, и још специфичнији изговор, тргао нас је све из сна, и убрзо се аутобусом проширио жамор. Отварале су се прве кесе са сендвичима, соковима, и прве мрве су се отресале на под, али никога није било брига. Монотонију аутопута прекидале су једино паузе за тоалет на сваких 15-20 минута, не због слабих бешика путника, већ као изговор за чекање другог аутобуса. Напокон, после неколико сати вожње стигли смо на гранични прелаз Хоргош, врата ка Европи, мердевине за бег из провинције и учмалости земље Србије, прозор кроз који смо бар мало провирили у наизглед бољи свет. Кад, не лези враже, ето нама McDonald's-а и сви похрлише брзином светлости. Елем, пред нама је био дуг пут и морали смо се нечим забављати, нажалост, овај пут је то било на рачун водича.

Након још икс сати вожње, напокон смо стигли у Беч. Узбуђено смо посматрали ужурбане бизнисмене, жене и мушкарце, младе и старе, али највећа атракција су били бициклисти у оделима и краватама, носећи актовке и бир-

кин торбе у корпици испред. Били смо опчињени, лица осветљених светлима великога града, осећајући се просвећенијима са сваким метром велике Улице Ринг, најпознатије улице у Бечу. После праве аустријске вечере у једном од бројних ресторана у самом центру града, запутили смо се ка Stephan Platz-у, једној од највећих и најскупљих улица у Бечу. Успут смо стали да се дивимо Stephansdom-у, Катедрали Св. Стефана или „Штефил“ како је Бечлије зову, која је још од 12. века смештена у самом центру града и седиште је бечког бискупа. Грађена у готско-романском стилу препознатљива је по свом крову с више од 200 000 црепова на којем се налазе историјски аустријски грбови. Јужни торањ из 15. века висок је више од 130 метара и дуго је био највиша грађевина у Европи. У њему се налазе 23 звона, од којих је најтеже звоно св. Марије од 20 тона, најтеже у Аустрији и друго у Европи. Северни торањ је започет, али никада није довршен. Та задивљујућа грађевина просто нам је одузела дах, и неколико тренутака смо само стајали покушавајући да је сагледамо целу, у свој њеној величини и сјају. Успут смо прошли и поред Моцартове куће, као и познате Бечке опере (Wiener Staatsoper). Преморени, некако смо стигли до аутобуса који нас је довезао до хотела који нам се чинио да је ближи Братислави него Бечу, али од умора и толико нових ствари, нисмо ни стигли да негодујемо. Хотел Lenas West, у коме смо провели само једну ноћ, пружио нам је управо оно што нам је било најпотребније после тако напорног дана – удобне кревете и преко потребан сан.

Ујутру, после доручка и гужве око паковања, запутили смо се ка дворцу Шенбруну (Schönbrunn). Фантастична Шенбрун палата је некада коришћена као летња резиденција Хабсбурговаца од 18. века. Смештена у оквиру прелепе баште, ова огромна, симетрична

структура је оно што смо икад замишљали како империјална палата треба да изгледа. Огромне баште су привлачне и мештанима и туристима, укључујући и золошки врт и лавиринт. У оквиру овог простора је и део за одржавање концерата класичне музике у току летње сезоне. Дворац Шенбрун подигнут је као аустријски пандан Версају по налогу цара Леополда I. Започет је по концепту Јохана Бернарда Фишера фон Ерлаха 1696. године. Завршен је у доба царице Марије Терезије. Након обиласка, добили смо нешто слободног времена у Улици Mariahilfer Strasse, кроз коју смо буквално протрчали, покушавајући да упијемо што више западњачког живота. Убрзо се направио велики ред у Billi, где су сви куповали укусне чоколадне бомбоне са марципаном, Моцарт кугле као неизоставни сувенир са овог прелепог путовања.

Око 2 сата по подне, запутили смо се ка нашој главној дестинацији – Прагу. Стотине километара аутопута, сви спавају, само се чује тихи ритам house музике, диск који се вртео бар десет пута. Али опет, боље то него група Тап 011, зар не? Мали предах и повратак у реалност смо направили у близини града Знојмо, код некадашње границе Аустрије и Чешке, где смо имали времена за шопинг и дружење са змајевима. После тога, нисмо ни трепнули и већ смо били у Прагу, по неким најлепшем граду Европе, древној престоници смештеној на обалама реке Влтаве, у срцу Боемије. Уморни од пута, сместили смо се у ТОП Хотел, и после вечере загутили се ка, по неким најсветлијој тачки екскурзије, дискотеци. Штиклице, сукњице, и одједном преображај младих, смерних гимназијалки у диве са модних pista и Грандове естраде. Међутим, сваког чуда три дана доста, и већ мало после пола 2, били смо у хотелу, где се журка наставила.

Следећег дана, смели смо мало дуже да спавамо, и у пола 11, опет смо се скупили испред хотела, спремни за нове победе. Аутобус-авион нас је оставио у Храдчанима одакле смо се пешке спуштали до центра. Мало даље, у Златној улици све су кућице мале, као у бајци. Најпознатија у низу ових минијатурних кућица је плава кућа Франца Кафке, познатог писца чија су дела незаобилазна школска лектира. Данас у овим кућицама живе само сувенири понуђени на продају туристима, а у зидинама дуж улице може се осетити узбудљив дах прошлости. Ту се, наиме, налази узак и дугачак музеј

у којем је изложено оружје, штитови, оклопи, али њега најжалост нисмо стигли да обиђемо. Напокон, стигли смо и до, по мени, највеће атракције Прага – Карловог моста. Карлов мост главно је обележје Прага. Изграђен је давне 1357. године. Чак 400 година овај је мост био једина веза између двеју обала Влтаве и уједно две историјске градске четврти – Старог града и Мале стране.

Упечатљив је по своја два готска торња на сваком његовом крају (која представљају улаз тј. излаз) и по бројним статуама дуж њега. Према легенди, с Карловог моста у реку Влтаву бачен је свештеник Јанез Непомук, па је у његово име подигнут споменик. Кажу да ако ставите руку на лик овог свеца и зажелите жељу, та ће вам се жеља испунити и опет ћете се вратити у Праг. Карлов мост, колико год величанствен био, задавао нам је неприлике јер су се неки делови наше групе управо ту изгубили. Тачније, код „црне зграде“. Како не знате које црне зграде? Наиме, реч је о највишем торњу, на самом крају Карловог моста, али ми то тада нисмо могли знати. Напокон, добили смо нешто слободног вре-

мена и нешто касније, рукама пуних кеса из New Yorker-а и Н&М-а, вратили смо се у хотел и започели ужурбано спремање за дискотеку. Овај пут смо ишли у једну у самом центру града, и то је било право искуство ноћног живота у европској престоници, иако смо остали прилично кратко. Наравно, то нас није спречило да атмосферу пренесемо и у хотелске собе, иако нас је сутрадан очекивао веома напоран дан.

„Идемо на брод, топло се обучите!“, те речи су следећег јутра одзвањале ходницима Топ хотела. Ушушкани у топле џемпере и јакне, неки чак и са вуненим рука-

На лепом плавом Дунаву: снимак за сећање

вицама, једва смо стигли на брод, одакле смо кренули у чаробно упознавање Прага из перспективе Влтаве. Фотоапарати су шкљоцали, ветар нам је мрсио косу и расположење је стварно било на нивоу, упркос хладноћи и немилосрдном ветру. После крстарења, запутили смо се ка Јеврејској четврти, прелепом кварту пуном модерних зграда у „југендстилу“ и широких булевару изграђених на месту некадашњег јеврејског гета. Када смо сви провирили кроз мали отвор у огради око јеврејског гробља, опет смо се вратили у аутобус и запутили ка Конопишту. У питању је замак удаљен неких педесетак километара од Прага. Конопиште је царски комплекс са вртовима и великим парковима са

краја 13. века (мене је подсетио на дворец из бајки). Поседовали су га многи владари, нпр. Франц Фердинанд за време Аустро-Угарске царевине. По повратку у центар, опет смо добили слободно време, за обављање последњих куповина, и последње обиласке радњи са сувенирима. Цењени Swarovski кристали светлуцали су у нашим очима, префињени и прескупи. Вратили смо се у хотел, и пред нама је била најлуђа ноћ екскурзије, последња ноћ. О детаљима не желим, пустите својој машти на вољу.

Пред сам крај екскурзије, били смо превише уморни и неиспавани

тако да смо кроз Братиславу најжалост само протрчали, не обраћајући пажњу на њене лепоте. На источној обали Дунава налазе се знаменита историјска језгра, а на западној се сместио модерни део града. Некада познат као немачки Pressburg или мађарски Pozson одувек је био једно од културних средишта Средње Европе. Као средиште вишевековне историје био је раскрсница бројних култура и трговинских путева. Данас је нај-

важније индустријско и културно средиште Словачке.

Очекивао нас је дуг пут назад у Србију, али смо били нестрпљиви да стигнемо. Око 2 сата ноћу, поспани смо вадиле кофере из аутобуса, опраштајући се са овим предивним путовањем, и покушавајући што више успомена да сачувамо на прелепе градове које смо обишли. Било нам је криво, али у исто време били смо испуњени и задовољни и несумњиво једва чекамо велику матурску екскурзију следеће године. Биће друго место, друго време, али људи ће остати исти. Јер на крају крајева, није битно где си, већ с ким.

Нађа Нинковић, III₄

Пробали смо чизму – превелика је

Пут као пут – дуг и напоран! Ипак, осећај да смо последњи пут заједно на једном путовању будио је у нама неке чудне немире. Напокон, после једночасовног кашњења аутобуси су кренули пут седамнаест сати удаљеног Bordgo san Lorenzo-a.

Непотребно је говорити да те вечери нисмо уопште спавали, јер су на екскурзији речи УМОР, ПОСПАНОСТ, НЕРАСПОЛОЖЕЊЕ и сл. најстроже забрањене! Прву ноћ су свакако обележили пораз српских кошаркаша, али и велика победа Новака Ђоковића. Дружили смо се, играли карте, сликали се и са усхићењем очекивали следећи дан.

Престоница ренесансе, раскошна Фиренца, прва се нашла на удару и више него расположених гимназијалаца. За само неколико сати, Santa Maria Novella, Capelle Medicee, Palazzo Medicee-Ricardi, Piazza di san Giovanni, Piazza del Duomo, Piazza della Signoria, Uffizi, Ponte Vecchia и многа друга велелепна здања су нас оставила speechless. Нашу пажњу посебно је привукла копија Микеланђеловог Давида.

Након слободног времена у Фиренци кренули смо ка хотелу Рома Домус који се налази близу Рима. Иако је директорка покушала да нам ускрати једно од основних животних права – право на слободно кретање – свим правним средствима смо успели да ставимо гимназијски вето на њене одлуке (члан 1. Устава Републике Гимназије)!

После слабашног доручка, коначно је дошло време и да прошетамо улицама Рима. Били

смо очарани лепотама вечног града који нам је измамио осмехе задовољства и одушевљења. Очи су нам се шириле не би ли успеле да фотографишу вековима старе грађевине. Из улице у улицу, од цркве San Pietro in Vincoli до Колосеума, од Форо Романо до Форо Империали, осећали смо се као део нечега светског и величанственог. Затим смо прошетали до Фонатне ди Треви, где смо левом руком преко десног рамена бацили неколико новчића, као гаранцију да ћемо опет доћи у Рим. Наставили смо до зграде Campidoglio и Трга Венеција. Обилазак града завршили смо код шпанских степеница. Слободно време смо искористили за куповину, ручак, али и посету још неких знаменитости. За многе занимљиво искуство била је и кратка возња метроом, након чега смо се вратили у хотел. Опијени чарима италијанске престонице остали смо у сјајном расположењу све до јутра.

Следећег дана чекала нас је исцрпљујућа и помало досадна шетња кроз Ватикански музеј и Сикстинску капелу. Уследило је и разгледање Трга и Базилике светог Петра. Castel san Angelo, Piazza Navona и фасцинантни Пантеон орасположили су нас, а вечера у Меку потпуно вратила вољу да лутамо по бутицима који су учествовали у манифестацији Vogue fashion night Rome 2011. Светла ове метрополе су нас натерала да потпуно одлепимо и пожелимо да се изгубимо у маси. Сваки тренутак смо искористили како бисмо још мало уживали у атмосфери и духу сигурно једног од најлепших градова света.

Сутрадан, напустивши европску метрополу, упутили смо се у Lido di Jezolo, једно од најпознатијих италијанских летовалишта. Тамо нас је чекао песак незамисливо дуге плаже, као и мноштво кинеских продавница, али и бутика светских модних компанија. Мале улице су преплављене светлећим

рекламама, а на сваком ћошку се могао осетити мирис мора и традиционалне италијанске кухиње. Напокон је на ред дошло и толико прижељкивано ноћно лудовање у дискотеци. Последње вече на матурској екскурзији смо, подразумева се, максимално искористили у сваком смислу.

Последњи дан –BETE AL DIA-BLO!!! Након возње бродићем кроз венецијанску лагуну, искрцали смо се на тло некада главног града Млетачке републике. Многи му лепе етикету најромантичнијег града света, док бисмо ми пре рекли да је то град у којем се прави најлепши сладолед. За обилажење Венеције потребно је много више од наших неколико сати, али и упркос томе, успели смо понешто и видети. Palazzo Ducale, Libreria, Basilica san Marco, Canpanile, Torre del Orologio, Procuratie, Rialto чинили су нашу маршруту, док је најлепша катедрала Santa Maria della Salute остала само мртво слово на папиру. О њој ћемо и даље маштати читајући стихове Лазе Костића. Трчећим кораком покуповали смо последње сувенире и типичне венецијанске маске.

На путу до куће остало је још само да свратимо до outlet центра код Палманове. Иако смо очекивали тржни центар о којем причају сви који су посетили овај град, не знамо ни сами како, доспели смо у благо речено ћумез, где је једина добра ствар супермаркет. Негде око пола два ујутру, након дуге возње кроз Хрватску и Словенију, угледали смо таблу са препознатљивим натписом.

Милица Макевић, IV₇

Милош Гајић, IV₇

Филип Лукић, IV₇

Quid ludo ludemus? Feminae antiquae

Спартанке – Положај жене у античкој Спарти је био много другачији у односу на положај жене у осталим градовима-државама античке Грчке. Имале су висок положај у друштву. Спартанци су веровали да жена мора бити физички снажна како би могла да роди здраве потомке. У Спарти, жена је имала право да се образује, да иде у школу. Жена у Спарти се бавила спортом исто као и мушкарци. Учеснице тих такмичења су се такмичиле потпуно голе, баш као и мушкарци, како би биле у стању да виде и усаврше своје тело. За Спарту се говорило да је била једини град у античкој Грчкој где су жене владале мушкарцима. Треба додати да је у античкој Грчкој прва жена победница на Олимпијским играма заправо била Спартанка.

Римљанке – За жене није било места у политици и јавном животу, биле су изузетно цењене и поштоване и од стране својих мужева и других чланова заједнице. Жена је имала свој јасно, некад мање некад више, одређен положај и задужења. У држави која је била ратничка, императорска, нереално је било за очекивати да жена може бити нешто више од матроне и жене у сенци која је потчињена мужу.

Атињанке – Жене у старој Грчкој нису живеале потпуно слободним животом. Много тога било је под надзором њихових мужева, очева или браће, а улога у друштвеном и политичком животу углавном им је била ван домашаја. Већина жена није имала право да наслеђује имовину, док је количина новца коју су смеле да поседују била ограничена. Девојчице би се удавале веома младе, у 13. или 14. години, а мужа, који је најчешће био доста старији, уместо њих бирао је отац. Основна сврха брака била је рађање деце,

по могућству мушке, која би осигурала будућност породичном имену. Положај жене се знатно поправљао пошто би родила сина. Нађен је велики број надгробних плоча у спомен жена које су умирале на порођају. Могуће је да су, иако им је закон пружао врло мало слободе, неке жене имале доста утицаја на оно што се дешавало у њиховим породицама.

Асџасија или Аспазија била је жена родом из Милета која је у своје доба постала славна због љубавне везе с атинским државником Периклом. Највећи део живота је провела у Атини, па је могла битно утицати на Перикла и атинску политику. Аспазија је с Периклом имала сина названог Перикло Млађи. Верује се да је након смрти Перикла Старијег била љубавница Лизикла, још једног атинског политичара.

Киниска, била је старогрчка принцеза Спарте, најпознатија по томе што је била прва жена у историји запамћена па победи на олимпијским играма. Она је победила у колским тркама у Олимпији као власница тих кола.

Фулвија Флака Бамбула, најчешће спомињана једноставно као Фулвија, била је римска племкиња из времена касне Републике. Позната је по томе што је била удата за три утицајна политичара свог доба – Публија Клодија Пулхера, Гаја Скрибонија Куриона и Марка Антонија – преко којих је покушала да оствари властите политичке амбиције, а пред крај живота успела да покрене чак и оружани сукоб који је по њој добио име Фулвијин рат.

Ливија Друзила, позната и као Јулија Августа била је супруга првог римског цара Августа и вероватно најмоћнија жена у време почетка Римског царства. Ливија је била и мајка цара Тиберија. Била је поносите жена владарских

атрибута, верна свом супругу цару, коме је била достојан партнер, увек трезвена и достојанствена.

Горго била је спартанска краљица, односно кћи – јединица спартанског краља Клеомена I и супруга његовог полубрата Леониде I, познатог као јунака Термопилске битке, коме је родила будућег краља Плеистарха. Горго је позната као једина жена у спартанској историји која је била и кћи, и супруга и мајка спартанског краља, односно једна од ретких жена од политичке важности које се описују у Херодотовој Историји.

Scitisne??

– cv, curriculum vitae – потиче из латинског језика и представља резиме академске и професионалне историје достигнућа.

– Сматра се да слављење 1. априла потиче још из старог Рима који је познат и по томе што су тамошњи житељи умели да се добро забављају.

– У старом Риму, када се неко роди са кривим носем сматра се да је рођен да буде лидер.

– Римљани су у III веку веровали да је лимун противотров за све врсте отрова.

– Стари Римљани су током већег дела своје историје имали само 18 мушких имена у оптицају, док их жене, заправо, нису ни имале. Од тих осамнаест мушких имена, само једанаест је било у широкој употреби, док је осталих седам било резервисано само за високу аристократију. Жене, су с друге стране, носиле само имена породица, а ако би било више сестара именовале би се по бројевима, по реду рођења.

– Здравница, говор пред први гутљај пића настала је у старом Риму

Тамара Мијатовић, I₇
Тамара Говорчиновић, I₇

Василије, Срђан, Младен

• *Из кој предмети си се такмичио и коју си награду освојио?*
Василије Тагућ: Из историје, освојио сам друго место на репу-

СЕЋАЊЕ

Мр Веселинка Пајић

професор српског језика
о књижевности
1949–2011.

Са тугом и поштовањем колектив Шабачке гимназије и ученици опростили су се од проф. Веселинке Пајић.

Одмерена и елегантна појавом, лепа духом. Била је пример образованог професора, радозналост интелектуалца, широких духовних видика, уек спремна на усавршавање, нова сазнања.

Умела је да се приближи човеку. да саветује саслуша, разуме. Говорила је мудро, јасно, изабраним речима. Значила је упечатљивим индивидуализмом.

Такви, посебни, вредни људи остављају траг. Има га у Летопису школе и Гимназијском гласнику. Препознајемо да у Весиним успешним ђацима и добрим људима, које је учила књижевности и правим вредностима.

Традиционална и модерна. Духовита. Естетика. Космополита. Јединствена. Свесна труна и трена нашег земног постојања, достојанствено је затворила свој животни круг.

бличком такмичењу.

Срђан Сћефановић: Из математике, на републичком такмичењу сам освојио прво место, као и на такмичењу „Архимедес“ (појединачно и екипно).

Младен Ракић: Освојио сам прву награду на државном такмичењу из математике.

• *Одакле њојиче твоја љубав према њом предмету?*

Василије: Потиче још из основне школе, имао сам веома занимљивог наставника који ме је увео у ту област.

Срђан: Таленат за математику је у мени препознао мој учитељ Милорад Миловановић. Највећи напредак у математици постигао сам уз свог наставника математике Миољуба Исаиловића.

Младен: Мој таленат за математику примећен је врло рано, али посебну захвалност због тога што ће мој будући позив бити математика, дугујем свом првом наставнику математике, Раду Илићу, који је моје интересовање приметио.

• *Да ли си се и раније интензивно бавио тим предметом и постигао сличне резултате?*

В: У осмом разреду основне школе стигао сам до окружног, а у првом разреду средње школе и до републичког такмичења.

С: Да, али ми је ова година убедљиво најуспешнија.

М: Да. До сада сам учествовао на пет државних такмичења. Освојио сам две похвале, једну трећу и једну прву награду.

• *Да ли си имао додатну припрему од стиране предметног професора?*

В: Да.

С: Да, у оквиру редовне и додатне наставе, када је професор са нама обрађивао области које су се јављале на такмичењу, а нису предвиђене за редовну наставу.

М: Да.

• *Ко ти је пружио највећу подршку уочи такмичења?*

В: Професор, другари, породица.

С: Родитељи.

М: Највећу подршку сам имао од стране породице, као и од пријатеља.

• *Какав је био став твојих другова из одељења уочиње о њвом учешћу на такмичењу?*

В: Подржавали су ме, били су задовољни и поносни и хвала им.

С: Став је био позитиван, имао сам велику подршку са њихове стране.

М: Надам се да је био позитиван и да су честитке биле искрене.

• *Да ли си уживао да постигнеш и остале обавезе из других предмета?*

В: Да.

С: Да.

М: Да. Мој успех сведочи о томе.

• *Да ли су остали професори имали разумевања према теби (што се тиче изостајања)?*

В: Имали су.

С: Да, поготово недељу дана пре и после такмичења.

М: Да. Сматрам да су били максимално толерантни и на томе сам им захвалан.

• *Планови за будућност?*

В: Завршити школу, уписати факултет, итд...

С: Сигурно ћу се бавити математиком или нечим уско повезаним са њом.

М: Планирам да своје знање усмерим ка математици. Тренутно сам заинтересован за електротехнику, али испред мене су још две године до коначне одлуке.

• *Порука за сву децу која желе да се такмиче?*

В: Озбиљно схватити то, радити, и успех ће сам доћи.

С: За све оне који имају таленат и онима који воле математику, поручујем да раде, раде и раде, успех ће стићи, а ту је и задовољство што се баве нечим што највише воле и знају.

М: „Задовољство почива у труду, не у успеху. Потпун труд је потпуна победа.“ (М. Ганди)

Нађа Нинковић, П₄

Секција за енглески језик: Канада

VANCOUVER

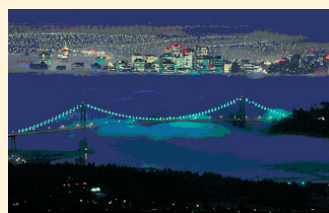
Vancouver in western Canada is named after Captain George Vancouver of the British Royal Navy. However, Captain Vancouver was not the first European to visit the area-the coast had already been explored by the Spanish. Nor did Captain Vancouver spend many days there, even though the scenery amazed him and everyone else who was traveling with him.

The scenery still amazes visitors to the city of Vancouver today. First-time visitors who are in search of breathtaking views are usually directed to a beach about 10 minutes from city centre. There, looking out over the sailing boats racing across the blue water, visitors see Vancouver's towering skyline backed by the magnificent mountains.

The city is regularly picked by international travel associations as one of the world's best tourist destinations. They are only confirming what the 2 million residents and 8 million tourists visiting Greater Vancouver every single year are always saying: there's simply no other place on earth like it. It's not just the gorgeous setting that appeals to people but also Vancouver's wide range of sporting and entertainment facilities.

Captain Vancouver was not the first European to visit the area-the coast had already been explored by the Spanish. Nor did Captain Vancouver spend many days there, even though the scenery amazed him and everyone else who was traveling with him.

MONTREAL

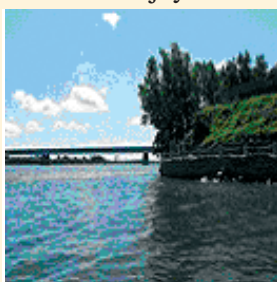
It is the largest city in the province of Quebec, the second-largest city in Canada. The city of Montreal proper had a population of 1,620,693 as of the 2006 census. French is the city's official language.

Montreal is consistently rated as one of the world's most livable cities

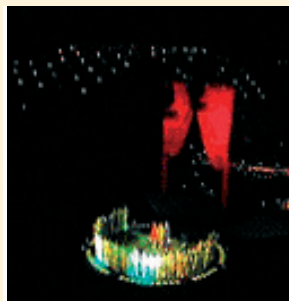
MUST SEE

The only outdoor skating area in Montreal just opened in the Old Port of Montreal. If you are courageous enough to bear the cold and want to enjoy the outdoors, this is for you!

The central area of Montreal shows a perfect combination between historic and modern buildings. If I had to choose a place to live in North America, I think this would be my first choice.

Closed in April 2009, the Excentris movie complex, the best place in town to see independent local and inter-

national films, re-opened with a bang (and popcorn!) in November 2011.

MUST TRY

Smoked meat has been a staple of the Montreal food scene since the 19th century -you'll find whole steaming briskets on offer at shops and delis, which are then sliced by hand (that tradition keeps its temperature). Try it at Schwartz (3895 St Laurent), a Jewish deli that's been serving meat smoked with a secret recipe of spices since 1928.

Now might not be the time you most crave ice cream, but Montreal's gelato and granita scene is worth braving some shivers for. Little Italy is the place to go for the freshly made stuff - try the bars and cafes Mozart or Dante Street and ask what flavors are in stock. Fruit (especially lemon) is the most traditional granita, but coffee also works surprisingly well.

European chocolate is infinitely superior to the stuff you can get in the States (sorry folks) and in Montreal it's easy to get hold of French dark chocolate (or chocolate noir). Go for the stuff that has at least 85 percent cocoa - that's the most highly prized. If you haven't had pure chocolate before, you may be surprised - it's bitter, rich and delicious. Best of all, it's easy to transport home. Try it at Chocobel (374 Rue de Castelnau Est)

